

Kapitola první

Hlavně se dostat do Chvalinu, než nás dožene Liják...

Probudila se, vymanila se ze zajetí mělkého, neklidného spánku. Děrami a škvírami ve vozové plachtě pronikal dovnitř studený říjnový vítr. Tenká a vetchá deka před ním ani trochu nechránila; kdyby dívka nebyla k smrti unavená, až do rána by nezamhouřila oka. Starý šrám na krku ji příšerně bolel – neklamná předzvěst deště. Starý a děsivý šrám... Moc děsivý...

Zase cesta. Proklatě! A to věčně „...než nás dožene Liják...“, v nejrůznějších obměnách opakované bez výjimky všemi členy cirkusového souboru.

Ano, zdejší Liják si skutečně zasloužil jmenovat se právě takto – s velkým počátečním písmenem. Nebyl to žádný deštiček, který by si jenom tak začal kapat; doopravdy je doháněl. Pochmurná a temná nebeská armáda se kvapem blížila od východu; na obzoru se svíjela černá mračna, jako kdyby tam v dálce planuly nevídané požáry. Lidé však měli sklon popisovat vše, co se týkalo vražedných lijáků, těmi nejobyčejnějšími výrazy; jako by je to snad mohlo uchránit před nemilosrdnou smrtí řinoucí se z oblohy!

Tentokrát tato slova pronesl Kicum, starý klaun, který trávil každou volnou chvíli ve společnosti flašky. Jeho ruce se už klepaly a z úst mu táhlo jakýmsi alchymistickým sajrajtem, a to i v těch vzácných chvílích, kdy byl nějakou náhodou střízlivý. Na pódium nikdy nevycházel bez „malého ločku pro štěstí“. Objem tohoto „ločku“ kolísal od jednoho džbánku až po celou láhev silného trpaslického „Kamenného žáru“.

Schoučila se v marné snaze zachovat si alespoň poslední zbyteček tepla. Konec spaní, za chvíli ji někdo z lůžka vyžene. Vůz se zastaví nejdéle na několik minut, aby si lidé mohli nabrat vodu ze studny u silnice; brzy se zase rozjede a povleče se dál opuštěnou, všemi bohy zapomenutou lesnatou divočinou, nazývanou Sobolí pustina. Oddělovala slavné město Chvalin od neméně slavného města Ostrag.

„...hlavně to stihnout, než nás dožene Liják...“

Na noc se nezastavovali. Ve vzácných chvílích odpočinku nerozdělávali oheň. Jídlo si vařili na malých kamnech, která v zájmu bezpečnosti vynášeli z vozu ven.

14 / Nikolaj Danilovič Perumov

Protože pokud je Liják zastihne na cestě, udělají lépe, když si ještě před dopadem prvních kapek sami podřežou žíly.

Dívka nečekala na štouchanec do boku; odhodila deku a protáhla se – lehce a graciézně, jako divoká kočka. To ostatně nebylo příliš daleko od pravdy. Díky zašpičatělým ouškům se skutečně do jisté míry podobala kočce – ovšemže právě divoké.

Gagáta pocházela z danuských kmenů. Přesněji řečeno jméno Gagáta dostala od lidí pro své neobvyklé černočerné vlasy, černější než havraní křídla; jak se však jmenovala doopravdy, nikoho ani v nejmenším nezajímalo.

„Aha, tak ty už ses probrala...“ Kicum seděl na ošuntělé truhličce s rekvizitami a pil horký čaj z popraskaného kostěného hrnku. Vozem to nemilosrdně házelo ze strany na stranu, ale starému klaunovi se neznámo jak dařilo nevylít ani kapičku.

Bohové! Kicum pije zrána čaj!

„Dej se do práce, ty náš malý ušounku! Vidíš, kotle jsou špinavé, od večera je nikdo neumyl. A vodu místo tebe – sem i k panu Onfimovi – natahal Tróša. Bylo by od tebe pěkné, kdybys už tomu klučinovi dala. Na znamení díků...“

Dívka (žádný člověk by jí nehádal více než čtrnáct let; o tom, kolik jí mohlo být podle počítání bohaprázdných Danu, by se nikdo věřící ve Spasitele, Pravého boha, vůbec nenamáhal uvažovat) se posadila na bobek a prstíky si roztáhla záhyby příliš širokých kalhot, aby jí nepřekážely. Uštěpačně se k němu obrátila:

„Pijesh čaj! Znamená to snad, že ti soudek trpajedu konečně ukázal dno, ó, velevážený Kicume, nechť ti tvé bělostné líčidlo na pódiu nikdy neopadá?“ Gagáta se obratně vyhnula rozedranému střevíci, kterým se jí stařík pokusil trefit do hlavy, a vyplázla na klauna jazyk.

Kicum s ní zacházel nejlépe ze všech cirkusáků. Snad kromě Tróši, jenomže ten byl téměř stejný vyvrhel jako ona.

Střevíc se odrazil od plachty a svůj let ukončil tím, že bacil do hlavy zmíněného Tróšu, mladíka, kterého si pánové Onfim a Onfim vybrali do svého cirkusu pro záviděníhodné zdraví, od přírody obrovskou sílu a neméně obrovskou přitroublost, okořeněnou důvěřivostí. Těžké železné koule spojené řetězem se v jeho rukou zdály být lehké jako pířka. Tróša je vyhazoval vysoko do vzduchu, chytal je, točil jimi a přehazoval si je z ruky do ruky – to vše za doprovodu achání, vzdychání a obdivných pohledů znuřených ženušek kupců, které jejich nerozumní manželé vzali na jarmark do Chvalinu, Ostragu či Ježelynu. Téměř každé vystou-

pení končilo tím, že pan Onfim První bral Tróšu za ruku a kamsi ho odváděl; majitel cirkusu se pak vždycky vracel navýsost spokojený. Zato mladík se pokaždé objevil až následujícího rána a v odpověď na všechny lačné dotazy Tukka a Tokka, bratří akrobatů, pouze rozpačitě krčil rameny: „Ále, celou noc na mně hopsala, kráva jedna pitomá... Kdybych si tak místo toho mohl pár minut točit s koulema. Uspoko... co? Kdepak, takováhle slova já neznám, pane Tukku, to mi rače prominout... Jenom jsem utahanej, to je všechno. Zase mě nenechali se pořádně vyspat. Jako vždycky...“

„Au!“ Disciplinovaný Tróša okamžitě otevřel oči. „Pardon, pane Kicume... Už vstávám, pane Kicume...“

„Mám vám pomoci trochu se probrat, pane Kicume?“ navázala Gagáta, mistrovsky napodobujíc mladíkův hlas.

„Pitomě!“ začal se rozčilovat klaun, ale vtom si všiml dívky, která se již skláněla nad kotlíky. „Zatraceně, Gagáto, ty jedna toulavá kočko, to jsi byla zase ty! Kolikrát se ještě nechám nachytat na tenhle tvůj hloupý fórek?!“

Danu si odfrkla.

Mohla si to dovolit – dokud se ještě neprobudil pan Onfim, bratři akrobati a ostatní obyvatelé obou cirkusových vozů. Jenomže potom promluví karabáč. Pokud nebude poslouchat, samozřejmě.

Gagáta se sklonila ještě níž.

Vrstva přiškvařeného tuku a kotelního kamene se smývá zatraceně těžko, obzvlášť má-li někdo po ruce jen něco písku a ledovou vodu. Ať na tom byl cirkus sebehůř, pan Onfim První a bratři akrobati – majitelovi pochlebovači a donašeči – se v jídle nikterak neomezovali. Po bohaté krmi se ovšem pan Onfim chápal karabáče a vlastnoručně se staral o to, aby akrobati zbytečně nesádelnatěli. Oba bratři únavná cvičení trpně snášeli; až na nějaké to občasné bolestné zakňučení.

„Ahoj, Tróšo!“

„Jejda, ahoj, Gagátko...“ Zrudl a vmžiku se podobal polodivokému jižanovi se sluncem osmahlou tváří, jací se živi rybolovem na poledních březích Vnitřních ostrovů.

Působilo to téměř komicky. Mladík, kterého na jarmarcích skoro každým den strkali do postele k nějaké mladé kupcové, nebo dokonce i ke znuděné urozené milostpaní, se před Gagátou neskutečně ostýchal a upadal do rozpaků. Vypadalo to, že jeho prosté srdce navěky lapila černovlasá danuská dívka se zašpičatělými ušima, příslušnice odpor-né a mrzké rasy Nelidí, jak ji charakterizovali uznávaní páni bohoslovci z Melynu, hlavního města Říše.

16 / Nikolaj Danilovič Perumov

„Díky, žes donesl vodu.“

Začínat den takovouto nepříjemnou činností není nic moc, ale co se dá dělat. Nikdo nemůže s jistotou říci, co rozohněvá nebo nerozohněvá pana Onfima Prvního. Někdy ho čistota nádobí vůbec nezajímá a jindy zas kvůli tomu začíná hystericky rvát a vyvádět – vždycky to pak končí ránou nebo přímo výpraskem.

Tróša se chystal odpovědět, ale místo toho jen upadl do ještě větších rozpaků, a tak pouze mávl rukou. „To nic... to já vždycky...“

„Hej, vy tam, už jste vzhůru, holoto líná?“ houkl z kozlíku Nodlik, který během druhé poloviny noci zastával funkci vozky. On a jeho manželka Evelína byli ve skutečnosti žongléři; bez přestání si navzájem nasažovali parohy, hádali se a prali. Kdykoli však šlo o nadávky a posměšky na Gagátinu adresu, rychle nacházeli společnou řeč.

„Kolik jsme toho za noc ujeli, Nodliku? Zahod' opratě, mám tady čaj,“ ozval se Kicum. „Studená cesta mění srdce i duši v led – je načase se malinko zahřát!“

Gagáta nikdy nedokázala pochopit, jak je možné, že se Kicum ke všem chová úplně stejně – k ní, k Tróšovi i k Nodlikovi s Evelínou, kteří nacházeli zvrhlé potěšení v tom, když mohli danuské dívce dělat všelijaké naschvály.

„Čaj? Vážně jsi řekl čaj, ó největší z komiků?“ zvolal Nodlik. „Sem s tou špinavou kočkou! Gagáto! Hni sebou, nebo to od nás zase pěkně schytáš!“

To „od nás“ Nodlik neřekl náhodou. Evelína si nikdy nenechala ujít příležitost zúčastnit se surového trestání.

„Nech ji být, Nodliku. Zrovna drhne kotle.“

„Aha... Jasně, to je pro ten danuský neřád ta nejlepší práce. Tak ať sem jde Tróša.“

„Ano, ano, hned, pane Nodliku,“ pospíšil si silák s odpovědí.

Nodlik mu hodil opratě (příčemž jedním koncem šikovně trefil Tróšu do oka) a přešel z kozlíku do vozu. Byl vysoký – ale celý jaksi neforemný, kostnatý, polámaný, s protáhlým unylým obličejem, který nedokázala oživit ani vrstva líčidla. Žonglérovo čelo bylo poseté rudomodrými uhry; dlouhé řídké vlasy, strakaté šedinami, mu visely v mastných cancourech – a to bylo Nodlikovi podle lidského počítání teprve pětatřicet!

„M-m-my... už vstáváme?“ otázal se chraplavý hlas, který jako by snad ani nepatřil ženě. „Hej, děvko, máš už hotovou snídani?“

Děvka bylo Evelínino nejlaskavější oslovení pro Gagátu.

„Čistí kotle, má milá,“ považoval za nutné podotknout Kicum.

„Ty seš ale vůl... To jsi ji musel poslat dělat zrovna tohle? Doufám ale, že jí Onfim nařeže tak jako tak – aby byla nějaká zábava...“

Evelína se pomalu vyhrabala zpod dvou příkrývek. Na rozdíl od Gagáty, která se musela spokojit s jakýmsi starým plesnivým hadrem, měli všichni ostatní, Tróšu nevyjímaje, normální deky. Páni Onfimové si dobře uvědomovali, že od nachlazeného cirkusáka nelze očekávat žádné velké výkony. Avšak nikoho – dokonce ani prostoduchého Tróšu – nenapadlo, že by se mohl podělit o teplo s nelidskou Danu. V tomto ohledu se mladý silák ničím nelišil od všech ostatních.

V Gagátině tváři to zacukalo.

Jsou to jen špinavá prasata. Špinavá, opilá a nadřžená prasata. Prase může povalit Danu do bláta, ale pravý Danu proti němu nikdy neobráť svůj hněv. Upřímně řečeno, tento citát z A'tańń-eěűý Ákhimm, v primitivním lidském písmu Tan-eu-Achim, tedy ze Šesti královských knih, Gagátu v poslední době jaksi přestával utěšovat.

Teď už bylo celé osazenstvo prvního vozu pohromadě. Kicum, Nodlik, Evelína, Gagáta i Tróša, usazený na kozlíku. Vzadu se vlekl druhý vůz jejich cirkusu, podstatně větší a přepychovější. Plachta, jež ho kryla, byla nová a pevná, bez jediné trhliny. Jeli v něm pan Onfim První, zaklínač hadů Jeremej, bratři akrobati a Taňša – Smrtící panna, jak ji pokřtili jarmareční křiklouni. Samotný pan Onfim První, jak se na správného cirkusového principála sluší a patří, se zabýval vybíráním peněz a výplatou mezd. Onfim Druhý setrval v Ježelynu, odkud s pomocí poštovních zaklínadel posílal nevlastnímu bratrovi zprávy, kde a kdy bude nejvýhodnější uspořádat další vystoupení.

Seznam artistů cirkusu Onfim&Onfim končil Gagátou. Byla pro cirkus vším: služebnou, myčkou nádobí, švadlenou, kuchařkou, tanečnicí, hudebnicí, akrobatkou, živou panenkou, kterou Kicum pro potěchu veleváženého publika mlátil atrapou kyje do hlavy i jiných částí těla, i živým terčem při vystoupeních Smrtící panny. Netřeba říkat, že na mzdu neměla nárok. Hubený krk Danu svíral očarovaný obojek, nedbale odlitý z nekvalitního železa. Byla otrokyní bez práva na vykoupení.

„Dělejte, dělejte, musíme se pomodlit,“ popoháněl ostatní zbožný Nodlik. „A ty, proklatá Danu, koukej sklopit oči. Nemáš co zírat, jak se poctiví lidé vroucně modlí k našemu Spasiteli...“

Pravý bůh. Ten, který odevzdal do rukou svého vyvoleného národa všechnu zemi od nejkrajnějšího východu po nejkrajnější západ, sežehl jeho nepřátele na popel, zpevnil hradby jeho měst a učinil jeho zbraně neporažitelnými. A který nad ním neúnavně, den za dnem, drží ochrannou ruku.

18 / Nikolaj Danilovič Perumov

Všichni v cirkusovém voze – s výjimkou Gagáty – se přidali k Nodlikově modlitbě. Církev zakazovala Danu křest i svaté přijímání. Měli právo existovat buďto jako pokoření nepřátel, čili otroci, anebo jako nepřátelé dosud nepokoření, což byl samozřejmě pouze dočasný stav.

Gagáta se mimoděk zaposlouchala do monotónně odříkávajících hlasů.

„...a nedovol zlu, by přišlo...“

„Bože, zbav nás...“

Pořád jedno a totéž. Gagáta už tuto ranní modlitbu znala nazpaměť. Huhňavými hlasy ji opakovali duchovní ve sběrném otrockém táboře, kam byli odváděni právě lapení Danu; duchovním odpovídaly vychlastané hlasy strážných; omílali je i dozorcí v zařízení pro ty, kteří se odmítali smířit s otrockým obojkem; mumlali si je pod nos tlustí překupníci, když škemrali alespoň o špetku úspěchu – čili o další zdárný podvod; prskaly je hospodyně, přicházející, aby si vybraly služebné a zároveň milenky pro své manžely, protože Danu samozřejmě nejsou ženy, nýbrž jen nádoby pro uspokojování nízkých mužských potřeb.

Gagáta naslouchala modlitbě. Velká, vskutku velká musí být moc tohoto nového boha, když svěřil hunnusům strašnou a nepřemožitelnou bojovou magii! Když na územích odjakživa patřících Danu, elfům, trpaslíkům, orkům, trolům, koboldům, půlčikům, chedům, gurrům, garidům a mnoha dalším rasám pomohl vytvořit bezútesnou Říši, noční můru a postrach všech Nelidí, nenasytného netvora, požírajícího srdce a játra svých nepřátel a říhajícího legiemi, jež postupují stále dál a dál, až k oceánským břehům! Místo vznešených labutích lodí elfů a Danu, zvyklých hnát se zvlněnými dálavami, teď moře rozdírají přídě válečných galér, opatřené klouny a okované červenou mědí. A Episkopát se ze všech sil snaží, přičemž se řídí odvěkým pravidlem „Rozděl a panuj“. Volní, pro Říši užitečný národ nepřekonatelných válečníků, byli oficiálně připuštěni ke svatému přijímání. Pokoření půlčici se zase podle duchovních vydali na „cestu osvěcení“; jejich městečka a vesničky sice musejí odvádět vysoké církevní a řádové daně i říšské desátky, ale jinak jsou víceméně nechávány na pokoji.

Církevní hodnostáři a mágové umožnili jakžtakž obchodovat trpaslíkům, zahnaným hluboko pod zem, zatímco orkům, trolům a goblinům dovolili vykonávat alespoň podřadné práce. Říšských trhů se již smějí účastnit i pochmurné karavany koboldů.

Zato mrzcí Danu a elfové zůstávají mimo zákon. A stejně tak chedové, gurrové a garidové, odmítnuvší kapitulovat. Posledně jmenovaní však jen stěží chápou, co se doopravdy děje – jsou to jen zabijáci a divo-

cí krvežíznivci, které nemilosrdně hubili ještě samotní Danu, původní vládcové lesů...

Třebaže Gagáta přebývala ztracena v myšlenkách, její ruce po celou dobu mechanicky drhly železné útroby kotlů.

„Tak co, už jsi skončila?“ Evelína si pedanticky prohlédla kov vyleštěný tak, že se blýskal a třpytil přímo k neuvěření. „Tak a teď se podíváme...“

„Hej, vy tam vepředu!“ křikl kdosi ze zadního vozu.

Gagáta zvedla hlavu.

Obrovský vůz pana Onfima Prvního táhlo hned šest koní, zapřažených ve třech párech za sebou. Na kozlíku trůnil Jeremej, zaklínač hadů; přesněji řečeno v danou chvíli ani tak netrůnil, jako spíše poskakoval a mával rukama.

„Hej! Vy tam! Vepředu!“ zaječel znovu. „Už jste se pomodlili? Ptá se pan Onfim! A ještě něco! Pan Onfim chce, aby za ním ihned přišla ta Danúúú!“

„No jo, pomodlili, pomodlili,“ zabručel Nodlik.

V kalném pohledu, který Kicum věnoval Gagátě, se mihlo něco jako soucit.

Principál kočovného cirkusu měl dnes tu smůlu, že se probudil příliš brzy. Obvykle neotvíral oči před polednem. Pak se pomodlil a začal se věnovat práci. Jeho časně probuzení znamenalo nepříjemnosti pro všechny artistry bez výjimky, dokonce i pro bratry akrobaty; v relativním bezpečí byla snad jediné Smrtící panna, která panu Onfimovi Prvnímu každý večer nadšeně zahřívala postel.

Tady, uprostřed Sobolí pustiny, navíc s vražedným Lijákem za zády, by vyhození z vozu znamenalo jistou smrt. Pan Onfim se navíc už beztak nacházel v mizerném rozpoložení, neboť musel dobrou čtvrtinu peněz vydělaných cirkusem během této sezony vyplatit ostragskému mágovi, jenž očaroval koně kouzlem neúnavnosti.

Danuská dívka vyklouzla z vozu střelhbitě jako lasička. Každický její pohyb oplýval nelidskou pružností a ladností; vypadalo to, že neběží, ale proudí jako potůček.

Tróša se otočil a vyprovodil Gagátu dlouhým pohledem, načež si s povzdechem potichoumku mlaskl.

„Ha, ta děvka to teď pěkně schytá!“ zahihňala se Evelína. „Ale jak to mám chápat – to teď zůstaneme bez snídaně?“

„To přežiješ,“ prohodil Kicum nevzrušeně. Klaun, ač to bylo neuvěřitelné, ještě pořád neměl v ruce neodmyslitelnou láhev. Buďto mu vážně došly zásoby alkoholu, nebo se mu ve snu zjevil samotný svatý Suchoúst, jenž nenávidí všechny pijáky.

20 / Nikolaj Danilovič Perumov

Evelína zkrivila rty, ale neřekla nic. Starého klauna se s Nodlikovou pomocí pokusila šikanovat jen jednou – kdysi dávno, když se ještě domnívala, že bude snadnou obětí. Žonglér pak celý týden úpěl na lůžku, zatímco Evelína se musela pořádně praštit přes kapsu, aby si od čarodějky-kosmetičky nechala napravit zjevnou asymetrii ve tváři. Od té doby oba nechávali Kicuma na pokoji.

Teď si svůj hněv pohotově vybila na Nodlikovi. Ten vtáhl hlavu mezi ramena a poslušně se pustil do kuchtění.

* * *

Gagáta se obratně vyhnula karabáči, který jí zasvištěl těsně kolem ucha. Zaklínač hadů rozčarovane zahromoval.

„Dobré ráno, pane Jeremeji,“ zaspívala dívka medovým hláskem; přímo v běhu se jí podařilo udělat pukrle. Chytila se postranice vozu a vmžiku se ocitla uvnitř.

Ve voze pana Onfima bylo teplo. Stála zde hned dvoje malá kamna, jedna z nich obložená kameny. V obou však už hořel oheň. Vedle kamen se mačkali bratři akrobati, které vývoj událostí zjevně vyvedl z míry. Tukk i Tokk měli tváře celé umouněné od sazí.

Pan Onfim ležel na truhle-pokladně, zastlané hned čtyřmi vrstvami dek. Kolem něho pobíhala Taňša, Smrtící panna, a nosila mu misky plné horkých pokrmů.

Ano, to bylo vskutku něco nevídaného. Pan Onfim rozkázal své milence, aby mu vařila! Obvykle to měla na starosti danuská otrokyně; dnes se tedy muselo stát něco mimořádného.

Majitel cirkusu se nikdy příliš neobtěžoval zdvořilostmi či jen obyčejným zdravením. Dokonce i s Taňšou zpravidla rozmloval asi taktó: „Připravena? Tak jak dlouho mám ještě čekat? Vyhrň si sukni a ohni se! A vy se otočte, dobytci...“

„Projíždíme kolem zbytků Drungského lesa,“ zasyčel na Gagátu. „Uděláme si zastávku. A projdeme se. Spolu, jen my dva. Sbal si fidlátka. A nenuť mě čekat! Nebo...“

„Ano, majiteli Onfime.“ Danu se hluboce uklonila.

Špinavá prasata. Drungský les! Západní hranice zemí Danu... poslední bašta. Věděla jsem, že se nám ocitne v cestě... Volal mě, poznal mě na vzdálenost desítek mil – jenom si nedokázal všimnout obojku na mém krku... Velcí bohové, vypadá to, že se Onfim docela vyzná v historii! A já se budu muset znovu dívat, jak nohy bídného hunnuse poskvřňují posvátnou půdu mých praotců!

Nemohla s tím však udělat vůbec nic. Mágové, kteří očarovali její obojek, byli navýsost schopní.

Onfim odhodil příkrývky. V tmavozelené lovecké vestě, vysokých holínkách a se zakřivenou šavlí u pasu se ani v nejmenším nepodobal majiteli kočovného cirkusu, jenž má na krku už šestý křížek – muži s pořádným bříškem a velkému milovníkovi piva a žen, jak lidských, tak nelidských. Naducané tváře kamsi zmizely a v doposud kalných očích znenáhla zaplály skutečné, živé ohně. A to se nestávalo ani v nejšťastnějších chvílích jeho života, když počítal vydělané peníze!

„Já čekám,“ připomněl chladně.

Gagáta se mlčky uklonila.

„Jeremeji, zastav!“ zavelel Onfim.

Bratři akrobati se na Danu dívali zlyma krysíma očkama.

Doběhnout k přednímu vozu, popadnout teplý plášť – jedinou věc, která jí byla ponechána –, a natáhnout si vysoké cestovní boty bylo záležitostí necelé minuty. Vozy zaskřípaly a strnuly; Kicum zůstal s otevřenými ústy zírat na principála.

„Pane... Pane Onfime!“ Klaun samým strachem chraptěl a šlapal si na jazyk. „Lijáky... Pane Onfime...“

Když na pánových tenkých rtech zahlédla úsměv, Gagáta zavravorala a málem se svalila na zem.

„Všechno je v nejlepším pořádku, Kicume. Všechno jsem vzal v úva-hu. Počkejte tu na nás... Vrátime se brzy, nejpозději večer. A aby některé horké hlavy nenapadlo zdrhnout i s vozy a penězi, sešlu na koně zakle-tí Okovů.“

Zvedl ruku. Gagáta na jeho prsteníku spatřila laciný bronzový prstýnek s drahokamem smaragdové barvy. Onfim si pod nos zamumlal magické heslo a drahokam náhle zahořel a zmizel v oslnivě zeleném plamenu. Na prstenu po něm zůstala jen prázdná dutinka.

Všem na okamžik zalehlo v uších.

„Až se vrátím, doufám, že můj vůz bude řádně vytopený a večere při-chystaná,“ nařizoval Onfim nepříjemným hlasem. „A teď sebou hni, Danu! Nastal čas, aby ses mi odvděčila za mou dobrotu!“

Gagáta mlčky vykročila.

Překoapil jsi mě, Onfime. Nikdy by mě nenapadlo, že víš o našem Lese. A už vůbec bych si nepomyslela, že do něho budeš chtít osobně nahlédnout. Ale úplně nejdůležitější je něco jiného – co v Drungském lese potřebuješ? Vaši mágové ho přece procesali křížem krážem. A obyčejných lidí tam také byla spousta – hledali zlato Danu, hlupáci... Jenomže ty nevypadáš jako hlupák, Onfime. Jsi špinavé,

22 / Nikolaj Danilovič Perumov

kruté, chlípne a bezectné prase, Onfime; jsi hunnus – ale navzdory tomu nejsi hloupý. Proč tedy mříš do našeho Lesa?

Stromy podél silnice byly obyčejné, lidské. Odpadní stromy, jak jim říkali praví Danu. Drobné, nedomrlé, ztýrané hnilobou a mšicemi a tu a tam omotané sítěmi bourců. Jejich nenávistné pohledy se vpíjely do Gagátiných zad; ústa bez jazyků se otvírala a chrlila proudy špinavých a odporných nadávek, které neslyšel nikdo kromě ní samotné. Ve srovnání s tím, jaké výrazy stromy používaly, by přání, aby byla znásilněna a uškrcena vlastním otcem, působilo jako vytříbená zdvořilost.

Kousek dál od silnice již byl les čistší. Nedivila se tomu – stromy kolem cesty vstřebávaly všechnu zlobu projíždějících, veškeré jejich hoře i rozčarování, a kvůli tomu churavěly a chřadly; neumíraly však, a dokonce se množily. Nekonečnost prožívaných muk pouze umocňovala jejich nenávisť.

Větve se pokusily chytit Gagátu za vlasy a vyškrábat jí oči; hned jí však pustily, když po nich Onfim švihl tenkou kostěnou hůlkou. Dotkl se přitom i dívky, a ta měla pocit, jako by se jí do mysli na okamžik zabodla ledová jehlička. Nažloutlá hůlka byla zjevně očarována jakýmsi kouzlem – a ne právě nejslabším.

„Co stojíš? Běž dál, ušoune!“

Prodírali se vybledlými křovinami. Každíčký list, každíčké stéblo trávy zde vypadaly jako zaprášené; jenomže kde by se tady vzal prach? Lípy a javory sousedily s borovicemi, habry a jedlemi – byl to výsledek magického chaosu z let Války s Danu, o níž lidští minstrelové zpívají na každém jarmarku, na každém tržišti i v každém zájezdním hostinci.

Zato zbylí Danu se na ni ze všech sil snaží zapomenout.

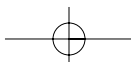
„Kam mám jít, pane Onfime?“ Ještě jeden ubohý pokus o sebeobranu. Ne majiteli, ale jen pane – obyčejné zdvořilé oslovení...

„Nepředstírej, že to nevíš, ušoune. Veď mě do Drungu! Až do jeho nitra! Cítíš ho, vím to. Tak jdi!“

Gagáta se rychle uklonila. Na okamžik zavřela oči a zapomněla na všechny nemocné a zlostné stromy, na tu žalostnou napodobeninu lesa, která ji nyní obklopovala. Smysly danuské dívky se natáhly dál, k nedalekým pahorkům, kde z tmavých ústí jeskyní dosud vytékají uspěchané, nezkalené potůčky, kde se na svazích stále tyčí Lhadáňův Naástoň, Právě stromy, kde je všecičko úplně jiné, dokonce i vzduch...

Tam, kde leží vlast Danu.

Les odpověděl okamžitě – jednolitým hukotem obrovských větví a něžným šelestěním nikdy nevadnoucího listoví (když Danu ustoupili,

Lhadáňn Naástoňn se naučily na zimu shazovat listí – naivní pokus o záchranu před hněvem hunnusů, jejichž zákon zní: „Vše neznámé zničit!“).

Onfim šel tři čtyři kroky za Gagátou. Pravou ruku měl položenou na jílci šavle, v levici svíral kostěnou hůlku. Že by slyšel příběhy o drungských příšerách, zrozených ze zbytků zlé magie, která se jako ohnivá metla přehnala baštou starodávného lidu?

Gagáta o tom nic určitého nevěděla, ale doufala, že jí její krev – danuská krev – spolehlivě ochrání. V minulosti jí už nejednou pomohla.

Pomalou, pomaloučku se zmrzačený lidský les dával na ústup. Mezi pýrem a bodlácím se mihla drobná a chundelatá Ssořtti, podobná košťátku, na větvích obyčejného mladého dubu se začervenal krajkový věneček Dočöňňi a hle, tady je první keř světla modrého Aúozýňn – to znamená, že už jsou téměř u cíle.

Zdravím tě, Drungu. Lidské hrdlo není schopno sdělit souzvuk tvého skutečného jména: Ďaďřřöüňt' gót. Dokonce ani primitivní Dadrrountgot (třebaže nemá téměř nic společného s tvým pravým pojmenováním) je pro ně příliš složitý. Drung! To je jméno dobré leda pro psa nebo pro plemenného býka...

Konečně, tady začínáš, Ďaďřřöüňt' góte. Vstupuji na tvou půdu a krk mi svírá zlé lidské železo. Očarované železo. Jsem proti němu bezmocná. Mohla jsem zemřít, ale byl mi odkázán život a spolu s ním pomsta. To proto vedu tohoto špinavého hunnuse, jehož dech je smrdutější než puch rozkládající se mrtvolky, do tvého nitra. Odpusť mi to, Velký lese, odpusť své lehkomyšlné vnučce, že příliš dlouho jen zpívala a tančila... Nyní však pyká za svou bezstarostnost, pyká za všechny Danu.

„Jsme na hranici Drungu, majiteli Onfime.“

„Snaž se, ušoune, a možná dnešek přežiješ bez výprasku. Tak dělej – veď mě dál! Veď a nepokoušej moji trpělivost!“

Jestliže Onfima udivil pohled, který se mu naskytl, nedal to najevo.

Vstoupili do Drungu. Zmizely pokrivené a polámané kmeny, zmizely neduživé listy ohlodané škůdci. Nad hlavami jim teď šelestil zelený baldachýn a k uším doléhal ptačí zpěv. Měkká voňavá tráva (a to už byl říjen!) jim sahala až ke kolenům; byla to pravá Ōeňďarťoňň, jejíž léčivá moc se dokázala vypořádat s jakýmkoli alchymistickým jedem. Stromy se stávaly čím dál vyššími, jejich větve se proplétaly, ale dole, u mohutných kořenů, obklopených mladičkým podrostem, se nešerilo – další div Lesa Danu.

To je zvláštní... Les je naživu. Ďaďřřöüňt' gót žije, žije navzdory tomu, že se veškerá danuská magie zhroutila, navzdory tomu, že jeho děti byly buď pobity, nebo rozehnány do všech koutů světa... Něco tě chrání, Velký lese, něco tě obrňuje před úplnou záhubou... Ale co přesně – to je otázka...

24 / Nikolaj Danilovič Perumov

„Běž, Danu, běž. Doved' mě až do samého srdce Drungu,“ zopakoval za jejími zády pan Onfim.

Vždyť se vůbec nebojí... Ale ani trošičku!

Znenadání se jim pod nohama objevila stezka. Vydali se po ní; jako had se vinula lesem, obratně se vyhýbala nahnědlým kmenům obřích Řraúdtogówů, nořila se pod větve Řűsmállowů, svěšené až téměř k zemi, jejichž nádherné zlatozelené listy tvrdohlavě vzdorovaly sychravému podzimu, a vedla je kolem dalších zázraků Velkého lesa, dalších a dalších a dalších...

Kdysi i ta nejkratší cesta napříč Ďadřřöúňť gótem trvala přinejmenším týden. Potom ho však Chvalinská silnice v podstatě rozřala na dvě poloviny – jako seknutí nepřátelského meče. Část rozkládající se na jih od silnice zničili mágové z Rudého Arku a obyvatelé přelidněného okolí Ježelynu, hledající si nové domovy. Severní polovina se ocitla za hranicemi panství Řádu Nerg, avšak Bezbarví se rozhodli nevykořeňovat poslední dědictví bezbožných Danu; možná za to mohla jejich pověstná lhůstojnost vůči okolnímu světu, a možná něco úplně jiného. Okraje Velkého lesa postupně samy hynuly; bohobojní vládcové okolních panství, navíc ponoukaní Episkopátem, sem totiž posílali jednu dřevorubeckou výpravu za druhou. Drung by měl správně už dávno úplně zmizet... Avšak poté, co jako zraněný válečník ustoupil až na nejzazší mez (nyní již cesta napříč netrvala ani den), se Les zapřel a nějakým zázrakem se udržel. Začaly o něm kolovat děsivé pověsti. Gagáta věděla, že téměř všechny tyto legendy se zakládají na pravdě. Ne nadarmo si s sebou Onfim vzal očarovanou hůlku...

Stezka se vyhnula obrovitému kmenu prastarého Řaggáčma a prudce se vnořila do šeré úžlabiny. Gagáta se téměř neznatelně pousmála, ale nezpomalila; nedala na sobě znát vůbec nic.

V Ďadřřöúňť gótu nebyly žádné úžlabiny. Nebyly zde jámy, prohlubně, výmoly ani nic podobného. Ladné pahorky porostlé hustým lesem a ovínuté modravými stuhami potůčků – takový byl skutečný Drung. A úžlabina, která se jim ocitla v cestě, mohla znamenat jen jedno.

„Dcero Danu, zůstáváme věrní svým dávným přísahám. Síla lesů je připravena ti sloužit.“

„Vy... Co jste zač?“

„Patříme k Prastarým silám tohoto světa, ó, dcero Danu! Naším otcem je hněv Lesa a naší matkou jeho bolest. Jsme zrození, abychom bojovali. Hunnus, který jde za tebou...“

„Mám na krku obojek zapečetěný jeho jménem. Když ho zabijete, už se tohoto cejchu nikdy nezbavím... Ale je mi to jedno! A necht' Černá matka posílá vaši moc!“

„Ať tedy hunnus vstoupí do našeho doupěte. Mimo ně jsme bezmocní. Magie Řádu Nerg je příliš silná.“

Gagáta obešla mohutný kmen... a téměř okamžitě pocítila, jak Onfim strnul, jak se mu napnuly svaly. Neotočila se – stále ladnými kroky vklouzla do nazelenalého přítmi zarostlé úžlabiny s příkrými svahy.

Onfim ji nenásledoval.

„Zpátky, bestie ušatá!!!“

Poslušně se zastavila, otočila se a upřela na něj nevinné oči.

„Tahle cesta...“

„...vede do pasti.“ Onfim se křivě pousmál; ruka, v níž svíral hůlku, se mu viditelně chvěla. „Copak to ty, čistokrevná Danu, necítíš?“

S Onfimem se odehrála zřetelná změna. Jako by z něho spadla stará maska. Ruka mu spočívala na jílci šavle a nohy měl maličko napnuté; jeho postoj se vlastně zdál být docela obyčejným – bylo to však opravdu jen zdání.

Gagáta musela zapojit veškeré své sebeovládání, aby překvapením nevykřikla. Onfim zaujímal úvodní postoj klasického šermířského stylu „Sedm zelených draků letících nad mořem“, při němž se obvykle používal zakřivený meč Tzú! Jenomže odkud ho může znát stárnoucí principál kočovného cirkusu?

„Necítím žádné nebezpečí, majiteli Onfime.“

„Pojď sem,“ vyzval ji příkře.

Železný obojek se znenáhla stal přímo nesnesitelně horkým. Dívka se chtě nechtě musela vrátit.

„A teď se dívej...“ Onfim zvedl hůlku a namířil hrot na ústí úžlabiny.

„Utíkejte, bratři! Utíkejte!!!“

Nevěděla, zda její nehlasné varování slyšeli. Nevěděla, zda ho uposlechli. Z konce hůlky vyšlehl rudý blesk a úžlabinu v mžiku zaplavily plameny.

Magie Řádu Ark. Vlastně na tom není nic divného. Ostrag je jejich panství.

„To by bylo.“ Onfim se zamračil. „Už můžeme jít.“ V jeho hlase teď znovu zaznívaly obvyklé tóny – hlas hrabivého a omezeného majitele ubohého kočovného cirkusu. „Zatraceně, musel jsem vyplýtvat zakletí... Pravý bože, stálo mě celých patnáct cechínů! Patnáct neošizených zlatých cechínů s vyraženým profilem samotného mocného císaře, nechť z vůle nebes žije navěky!“

Oheň nebouril dlouho. Magické plameny zabíjejí velmi rychle.

Minuli zuhelnatělé svahy. Všude vládlo ticho.

Gagáta kráčela jako ve snách.

26 / Nikolaj Danilovič Perumov

Onfim ovládá Silu! Není přece možné, aby mágové z Arku jenom tak rozprodávali bojová zakletí! Nedostal bys ho od nich ani za sto padesát cechínů, natož za patnáct! Lžeš, Onfime! Sám jsi jedním ze stoupenců Řádu Ark! Jinak to ani nemůže být!

„Veď mě, ušoune.“ Muž za jejími zády se chraplavě rozesmál. „Veď mě a propříště se vystříhej podobných omylů. Já totiž s rozpoznáváním úkrytů těch vašich lesních démonů nemám potíže. Běž... Říkej mi, co cítíš. A nevynechej ani tu nejmenší drobnost!“

To se spíš solíknu a lehnu si pod tebe, dobytku!

„Maličko ti zahřeji náhrdelník, ušounku. To abych ti rozvázal jazýček.“

Zprudka a znenadání to začpělo spáleným masem.

Bolest donutila Gagátu, aby se vrhla kupředu – slepě a zoufale. Neválela se pod nohama člověka, neprosila ho o milost, pouze běžela tam, kam ji vedl instinkt. Vůle, zlost – to vše zmizelo. Po tvářích jí stékaly slzy, ale nevšímala si jich; všechny myšlenky zmizely, zmizely pod náporem všemocné bolesti. Zlá kouzla obojku dívce znemožňovala použít Sílu Danu; jediné, co teď mohla dělat, bylo hnát se lesem jako zraněná laň. Hnát se tou jedinou cestou, na jejímž konci čekala záchrana.

Les na ni cosi křičel, ale ona nerozuměla. Ó, kdyby tak neměla ten prokletý obojek! Klidně by snesla i mučení žhavým železem...

Bolest zmizela zčistajasna, během jediného okamžiku, kdy už Gagátiny oči málem vypadávaly z důlků. Nezrušil ji však Onfim (obojek nadále žil a zarputile se pokoušel drásat maso své oběti), ale něco jiného, něco tak mocného, že ve srovnání s tím vypadala veškerá magie čarodějů z Arku jako dětská hra. A toto něco upřelo svůj pohled na Gagátu.

„Zdravím tě, ó dcero Danu. Předpovězený čas konečně nadešel. Přišla jsi, abys dostala Ímmělstörűűń.“ Gagátě se na okamžik zatmělo před očima. Zakryla si ústa dlaní, aby nebesa nezaslechla její příšerné rouhání.

Měla před sebou to, co hledala, když byla zajata. Poslední nadějí danuských kmenů.

Ale Velké síly, proč Ho za všechna ta léta žádný z jejich soukmenovců nenašel, nezískal Ho? Vždyť hned první věc, kterou Danu udělali, bylo, že prohledali zbytky Ďadřřöűűńt'gótu. Nejednou! A co čarodějové z lidských Řádů, kteří v posvátném lese nenechali kámen na kameni? Copak ani oni nic nenašli? Nic, vůbec nic?

„Zapravě – kdo je chtivý, ten nikdy nic nedostane; dokonce ani nechce-li to pro sebe, ale pro jiné. A zadruhé – Ímmělstörűűń neroste rok ani dva. Je jen jediný podzimní týden v Roce dozrání, kdy ruka pátrače může sevřít Ímmělstörűűń.“

Les odpovídal trpělivě – obrovský a klidný. Nebál se smrti, neznal strach a ve skutečnosti se ani příliš nestaral o dceru Danu, ubohý to střípeček kdysi mocného národa. Jak jinak by mohl odevzdat poklad své rasy právě teď, odevzdat ho dívčině s otrockým obojkem na krku, za jejímiž zády stál její ukrutný majitel?

Před Gagátou se tyčil strom, ztepilý a urostlý Aeřdůňně; jeho pěticipé listy barvy roztaveného zlata téměř neslyšně švelily, připravené zahalit zemi do měkké zimní příkrývky a za cenu vlastní záhuby ji uchránit před promrznutím – po zhroucení magie Danu se zdejší zimy staly podstatně drsnějšími a krutějšími.

Aeřdůňně byl na první pohled úplně obyčejný. I když... ne, úplně obyčejný ne. Ve stromě dřímala skrytá moc, hlubinná, niterná, jedna z těch, které rozhodně neodpovědí na zaklínání prvního potulného čaroděje, jenž prochází kolem. Nyní se tato moc probudila – nevšímal si pana Onfima Prvního, který strnul s hůlkou v ruce, ani železného očarovaného obojku na krku dívky, již se chystal věnovat to, co na něm vyrostlo, co ukrýval ve svém kmenu. Strom nezajímalo, že se poklad ihned dostane do jiných rukou, do rukou hunnuse, jednoho z těch, kteří hyzdili magií prosycené tělo samotného Ďadřřoůňt' gótu. Strom pouze plnil své odvěké poslání.

Gagáta se chvěla po celém těle; veškeré danuské sebeovládání jí v tuto chvíli bylo k ničemu. Onfim, ten zatracený chytrák, to věděl, určitě to věděl! A všechno měl promyšlené do nejmenších detailů! S tímhle jistě počítal už ve chvíli, kdy ji kupoval...

Větve se pomalu skláněly k její tváři. To, o čem tolik snila, to, co se jí objevovalo před očima v horečnatých nočních viděních, samo mířilo do rukou... ovšem ne jejích. Obojek varovně zteplal. Dříve, než by stačila být jen pomyslet na nemožné, bolest by ji krutě sevřela a mrštila by jí na zem, k nohám... majitele.

Listoví se rozevřelo. A před očima Danu a hunnuse se v celé své kráse objevil Ímmělstöřůňůň. Stačí jen natáhnout ruku, sevřít ho a jediným mávnutím naplněným silou, která dceři Danu ještě zbývala, rozseknout člověka stojícího za jejími zády od ramene až po pás! A pak servat oslabený obojek, zbavit se ho!

Gagáta nestačila ani zvednout ruku. Onfim dobře věděl, pro co sem jde. Rána do zátylku! A pak zasáhla dívčino padající tělo ještě jedna.

Země teď byla hrozně blízko, měla ji přímo před očima.

„Velmi dobře, Danu.“ Onfimův chraplavý hlas se nyní znatelně třásl. „Velmi dobře. Vstaň. Zvládli jsme to rychleji, než jsem čekal. A teď jdeme. Musíme se vrátit. Hlavně abychom dojeli do města před Lijákem...“

28 / Nikolaj Danilovič Perumov

„Zabij mě,“ poprosila ho tichounce, ležíc zcela nehybně. „Zabij mě, už mne přece nepotřebuješ...“

Kdysi si dívka myslela, že jakmile padne do zajetí, okamžitě umře. Potom si představovala, že zemře, až ji povlečou k lavici, aby ji zbičovali. A potom – potom ještě zůstávala naděje, že zhyne po zjištění, že Immělstörűűn padl do rukou lidí. Nyní však, poté, co sama dovedla člověka k nejmocnější zbrani své rasy, zjistila, že i tato naděje byla planá.

„Zabít tě?“ Onfimovy tváře těžkly, sesouvaly se, nabývaly na objemu. Jestřábí nos se měnil v beztvárovou hroudu, na niž byla zvyklá; pod očima, ze kterých se náhle vytratila všechna barva, se zvolna nafukovaly váčky zbrázděné vráskami. „Tak to ani náhodou, ušoune. Rád se dívám, jak se svíjíš. Dělá mi dobře vědomí, jak se užíráš tím, že mám ten váš vychvalovaný Immelstorn přímo tady, zavinutý v rohoži.“

Immelstorn! Velcí bohové – jak je to slovo hrubé a prostinké zároveň! Ostatně co jiného bych měla čekat od hunnuse...

„Proto tě nezabiju, ani v to nedoufej, kočko. Vstávej a půjdeme – dokud jsem se nezačal zlobit. Dohání nás Liják, musíme spěchat. Tak vstávej!“

A dívka vstala. Bez vůle, jako pouhá loutka, celá roztřesená po tom všem, co právě prožila.

Škvíra ve větvích mohutného stromu se již pomalu uzavírala. Aeřdűűně splnil svou povinnost – předal dceři Danu Immělstörűűn. Nyní v sobě nechá v klidu a beze spěchu dozrát nový. A až nastane správný čas, i on si najde svého majitele.

Člověk a mladičká Danu se zašpičatělými oušky vyrazili k silnici.

* * *

„Koukněte se, už jsou zpátky!“ Trůša jako první postřehl vracejícího se majitele cirkusu a Gagátu. Pan Onfim První měl přes rameno přehozený jakýsi podlouhlý balík. Copak v lese asi našel?

„Tak co, odpočinuli jste si?“ zeptal se pan Onfim nevlídně. „Jedeme.“

Vzápětí se mimoděk ohlédl přes rameno na východ, kde již celý obzor halila zlověstná černá mračna.

Blížil se odtud Liják a spolu s ním obvyklá podzimní pohroma. A běda tomu, koho dostihne v divočině, bez pevné střechy nad hlavou.

Kočovný cirkus se znovu vydal na cestu.

Kapitola druhá

Mágové, čarodějové, věduni, vědmy, kouzelnice a vůbec všichni lidé ovládající magii k smrti rádi dávají najevo, že jsou něco víc než ostatní. Milují pozornost, která jim je věnována, a zbožňují, když po jejich příchodu tichnou všechny rozhovory, když lidé smekají čepice a ohýbají záda v hlubokých úklonech.

Mladší mágové doslova ulítávají na všem, co je černé a stříbrné – kožené oblečení, destičky, trny, řetízky, náramky. Ženy za nimi ani trochu nezaostávají. Pravda, ty se už dávno rozdělily na dva extrémně odlišné proudy: buď jsou nakrátko ostříhané, podle zbraní, oděvů a chování takřka nerozeznatelné od mužů, nebo mají vodopád skvostných vlasů až po zadek (zpevněných a prodloužených pomocí čar), hromadu drahých rób, spousty krajek, hluboké výstřihy, kočáry, olivřejované lokaje a tak dále a tak dále.

Starší generace se bez výjimky halí do plášťů. Nosí je i přesto, že to není zrovna nejpohodlnější oblečení – pořád se rozhaluje, fouká pod ně a ještě ke všemu překáží v pohybu. Ve všech lidských zemích – od Vnitřních moří až po Krajiní oceán – totiž bylo před lety vyhlášeno strohé nařízení: prostému lidu (a ostatně i urozeným šlechticům) je odted až na věčné časy zakázáno nosit jednobarevné pláště – ty se staly výsadou starších řádových mágů, počínaje třetím stupněm zasvěcení. Všem ostatním byly povoleny pouze pláště dvou-, tří- a vícebarevné. V té době se zrodil zvyk, že čím vyššího společenského postavení člověk dosáhl, tím méně barev měl jeho plášť. Dvobarevné nosili králové, trojbarevné korunní princové, hrabata, baroni a další příslušníci vyšší šlechty; níže začínal barevný mumraj, o němž se nikdo nenamáhal dělat si přehled.

Duchovní Pravého boha – taktéž Spasitele, Blahodárce a Pána magie – se ničím takovým zaobírat nemuseli. Nosili bílé řízy a byli jedinými obyvateli Říše, kteří měli právo chodit v jednobarevných pláštích této barvy.

Nastal úsvit dalšího zasmušilého říjnového dne. Sotva se otevřela těžká křídla východní brány, do slavného města Chvalinu vjel osamělý jezdec. Měl mladou zpupnou tvář s pečlivě zastříženou tmavou bradkou.

30 / Nikolaj Danilovič Perumov

Pohled hluboko posazených očí byl neuvěřitelně pronikavý; naháněl hrůzu. Černou koženou bundu měl celou posetou stříbrnými cvočky. Navzdory studenému podzimnímu dni byla rozhalená – tak, aby nikdo nepřehlédl těžký řetěz z panenské červené mědi, na němž visel erb Řádu Ark: tři plamenné jazýčky vytesané z avalionnu, Ohnivého kamene.

Do podzimního bláta na dlažbu před patolízalsky skloněné strážníky dopadla drobná stříbrná mince – měla asi dvakrát vyšší hodnotu než běžný poplatek za vjezd. Velitel stráže ji spěšně zvedl a přitom mumlal slova díky, ale jakmile jezdec zmizel za nejbližším rohem, rychle vhodil minci do pokladničky, jako by mu spalovala ruku.

„Přestaňte čumět!“ obořil se na své podřízené. „Jen ať se tím čarodějným stříbrňákem magistrát udává. Fuj, zatraceně! Nám, válečníkům ji hodí pod nohy do špíny jako nějakým hospodským pobudům nebo lúze z předměstí! To si jako myslí, že když nám dá dvakrát tolik, co dělá poplatek, a nechce zpátky drobnáky, že jeho koni vylížeme? Ne, hňupi! Na pivo si dokážeme vydělat sami!“

Velitel už nebyl nejmladší, a navíc teď měl velkou rodinu, kterou musel živit. Svého času však bojoval s Danu, těmi lesními bestii – to když byly dlouho po Velké válce zbytky tohoto ničemného plemene bez milosti pobíjeny na celém území Říše. Potlačoval i baronská povstání během Nepokojného pětiletí a pamatoval si, co je to pochvala císaře, co je to Jeho ruka na rameni, na té mizerné zakrvácené kroužkové zbroji (vládcova dlaň se tehdy ani nezachvěla, neštítel se, nehnusilo se mu to!). Ano, tohle všechno si pamatoval, a právě proto teď podlehl záchvatu spravedlivého hněvu.

„No jo, tobě císař alespoň platí nákej ten důchod, malej sice, ale lepší než nic,“ zavrčel jeden ze strážníků, vychrtlý a ryšavý. Halapartnu držel s tak otráveným výrazem, že to vypadalo, jako by měl sto chutí ji zahodit. „Ty prachy nepotřebuješ, ale jinejm by bodly.“

„Hlupáku!“ Velitel okamžitě vlepil strážníkovi pohlavek – nijak zvlášť silný, spíš jenom tak pro pořádek. „Jestli budeš jak krysa na smetišti chytat měďáky z rukou čarodějů, tak se tou krysou brzo sám staneš! Takovými rádoby dary nepohrdnou leda toulavá psiska – a to ještě ne všechna! Ale až nám nějaký kupec vychovaně a s úctou dá víc, než je třeba, tak mu pěkně poděkujeme a dáme si pár piv na jeho počest.“

* * *

Přibližně ve stejnou dobu vjel jižní bránou do Chvalinu další jezdec. I on byl mladý a urostlý. Avšak jeho tvář – opálená, větrem ošlehaná a orámovaná dlouhými popelavými vlasy – nevypadala ani trochu povýšenecky. A také bunda z vlasové pleteniny, po níž dešťové kapky výborně stékají, aniž by pronikaly dovnitř, se rozhodně nepodobala černému a stříbrnému hávu mladého čaroděje. Ani na výzbroji tohoto jezdce nebylo nic mimořádného – měl pouze tesák v jednoduché pochvě; jedinou zbraň, kterou směji na cestách nosit příslušníci nižších společenských tříd.

Mladík seskočil z koně a bez pobízení si před strážníky rozeplnul bundu, aby ukázal, že nemá dlouhý meč, jaký doma směli podle zákona přechovávat jedině členové řemeslnických gild. Nevlastnil ani žádné zvláštní amulety či ochranné talismany – jen samý nezajímavý brak, tolik oblíbený mezi prostým lidem.

„Chvála Pravému bohu, Spasiteli, Otcí našemu a Ochránci, sláva, sláva a třikrát sláva, amen. Jaká byla noc, páni vojáci? Těžko ve strážnici bez ženských a bez piva, což?“ Obratné prsty již rozvazovaly odřený váček a odpočítávaly měďáky. „Tady máte něco pro potěchu vašich hrdel.“ Dal jim víc, než činil poplatek – ale zase ne moc, tak akorát; zkrátka tolik, co obvykle dávali „pro štěstí“ potulní tovaryšové.

Veliteli stráže u jižní brány se časný host líbil. Jakmile však zmizel v městských ulicích, najednou si uvědomil, že si vůbec nedokáže vybatvit jeho tvář. Byl to obličej, který se naprosto nedal zapamatovat – ošoupaný jako stará mince, natolik tuctový a postrádající jakákoli zvláštní znamení, že bylo prakticky nemožné uchovat si ho v paměti. Ani na mladíkově mluvě nebylo nic mimořádného – ani městská, ani venkovská, ani pobřežní, ani horská; od všeho trochu. Možná to byl příručí nějakého obchodníka nebo řemeslného mistra nebo mladý kupec nebo... nebo... Časný návštěvník mohl být v podstatě kýmkoli. Takových lidí se teď v Říši vyrojila celá spousta; potloukali se po ní a přiváděli do rozpaků zkušené strážníky u městských bran, kteří byli tolik pyšní na své umění poznat na první pohled místo narození, profesi a divže ne i jméno jakéhokoli poutníka.

Velitel stráže si však s ranním hostem pochopitelně dlouho hlavu nelámal. Chvilí si vesele pohrával s měďáky; pak zavolal chlapce, sloužícího u stráže jako poslíček, a přikázal mu, aby doběhl do nejbližšího hostince pro pivo a kus žvance pro celou směnu.

* * *

32 / Nikolaj Danilovič Perumov

Na podzim se město probouzí pomalu a zdráhavě. Práce je nad hlavu, termíny hoří, všechno je třeba stihnout, než uhodí první mrazy a přiženou se Vražedné lijáky (zvláštní kuryři Čarodějně ligy, které se obvykle říká Barevná sedma či Duha, již vykřikovali na ulicích, že se černá mračna blíží, že se ženou od Ostragu přes Sobolí pustinu), ale přece jen – komu by se chtělo vstávat do nudného šedivého rána?! Pomodlíš se, zamumláš si pod nos předepsaná slova a přitom sám... Přitom sám myslíš jen na to jak přežít; jak přečkat podzim a vydržet dlouhou zimu. A nejhorší je, že víš, že příští léto bude úplně stejné – plně příprav na studené údobí. Ech, bývaly časy, kdy říšské legie vesele táhly zámořskými zeměmi, kdy se prošedivělí veteráni vraceli domů se spoustou peněz a vyznamenání od samotného císaře a začínali v klidu hospodařit na žírných lánech, jimiž je koruna odměnila za věrné služby – to tenkrát ale byly radostné doby! Zimy bývaly mnohem mírnější a podzimních dešťů se nikdo nemusel bát. Je to tak dávno... Teď se všechno změnilo. A všichni si zvykli. Nikdo už dokonce ani neosočoval mágy, kteří kdysi halasně a svatosvatě přísahali, že kraj strašných podzimních dešťů už brzy jednou provždy zbaví.

Chvalin, severní uzel kupeckých cest, pevně svírající v hrsti veškerý obchod, jenž byl milostivě ponechán trpaslíkům, koboldům, goblinům a orkům, svým bohatstvím nijak nezaostával ani za skvostnými městy na jihu – v prapůvodním srdci Říše. Bylo zde nač se dívat. Místní se měli čím pochlubit.

Již se stmívalo, když mladý čaroděj z Řádu Ark sesedl z koně před Říšským lvem, nejlepším hostincem ve městě. Soudě podle názvu ho téměř jistě založil některý z veteránů. Mág hodil otěže přiběhnuvšímu podomkovi, kterého ani neuznal za hodna pohledu, a pak – aniž se dotkl kliky dveří – je otevřel a vešel dovnitř.

Nedá se říci, že by s jeho příchodem zavládlo v šenku hrobové ticho – ale v každém případě se lidé znatelně ztišili. Majitel podniku ihned spěchal s četnými úklony a pozdravy vzácnému návštěvníkovi v ústrety.

„Chvála Spasiteli, Pravému bohu. Večeři a postel,“ otevřely se na okamžik bledé rty.

„Otcí a Blahodárci sláva a třikrát sláva... Jaké víno si dáte, mladý pane?“ Hostinský se předklonil ještě víc. Bylo vidět, že tento starý a zkušený válečník, silný a podsaditý, není příliš zvyklý ohýbat záda. Co do šíře ramen si ani trochu nezadal s trpaslíkem.

„Žádné víno. Vodu.“ Mágovy tenké rty se opovržlivě zachvěly. Mladí stoupenci Řádu Ark nikdy nepožívali alkoholické nápoje.

Aniž odložil zkrřížené krátké meče, které měl připevněné na zádech, posadil se čaroděj na židli, kterou mu hostinský úslužně přisunul. Uvelebil se – a rázem strnul; ztuhl jako kamenná socha. Zdálo se, že na celém světě je jen on a ještě část stolu před ním, kde se jeden za druhým objevovaly ty nejvybranější pokrmy.

Ostatní hosté se pomaloučku vzpamatovávali. Znovu se ozval šum přerušených rozhovorů, ve sklenicích a korbelech se opět zapěnilo pivo a zpoza závěsů opatrně vykoukly obličejky hezkých služčiček; do šenku se zvolna vracel život, třebaže veselí už nebylo ani zdaleka tak bouřlivé jako před příchodem mága v černém.

Mezi návštěvníky hostince byl i veselý mladík s popelavými vlasy, jenž zrána projel jižní bránou. V pohledu, který věnoval nadutému čaroději, se zračilo totéž co v očích všech ostatních – bezděčný strach a upřímná závist. A snad jedině nejlepší říšský tragéd, jedinečný Titus Olivius – a možná ani ten ne – by dokázal poznat, že jeho emoce jsou pouze hrané. Mladík s popelavými vlasy jedl pilaf z velké mísy a zapíjel ho laciným pivem; smál se hloupým a obhroublým vtípům svých spolustolovníků, dával k dobru anekdoty vlastní, usilovně štípal piščí sluzky do zadečků a ani trochu nevybočoval z řady. V davu byl nezranitelný; byl s ním spojený, rozpuštěný v mase, ničím neodlišitelný. Jakýkoli pohled po něm sklouzával jako háček po vodní hladině – neměl se čeho zachytit.

Tento úkol byl příliš snadný. Sledovat nafoukaného a domýšlivého pitomce, až po uši naládovaného podle zdejších měřítek mocnými zaklínadly a proto opovrhujícího všemi okolo bez výjimky, to snad ani nebyla práce – to byl jeden velký výsměch.

Sedí se ti tu pěkně, stoupenče Řádu Ark? Co, co a komu tady chceš dokázat, pitomče? Všichni se čarodějů bojí a zároveň je nenávidí – copak to nevíš? Když zmizeli Danu, když se trpaslíci odsouzení k pomalému vymírání stáhli ještě hlouběji pod zem, když se chladní elfští hrdopyši ukryli za neproniknutelné clony a když byli orkové, goblini a další Nelidé zatlačeni do nehostinné tundry, obrátila se lidská nenávisť proti čarodějům. Je to přece tak přirozené. Lidé zkrátka nezbytně potřebují někoho nenávidět. Až nebudou čarodějové, pustí se do zrzavých, nosáčů, jižanů nebo řekněme pihovatých. Taková je holt lidská povaha, s tou se nedá nic dělat. Když už se ale věci mají právě takhle, každý rozumný člověk by měl logicky udělat vše, co je v jeho silách, aby se neocitl mezi těmi, ke kterým osud obrací svou nelaskavou tvář. Co, svědomí? Kdo tady mluvil o svědomí? O tom vyprávějte ženám rolníků, které rodí děti a ihned je prodávají, aby alespoň nějak uživily ty ostatní.

34 / Nikolaj Danilovič Perumov

Mladík s nezapamatovatelným tuctovým obličejem, v obnošené bundě a kvalitních, byť již zdaleka ne nových holínkách seděl na lavici mezi desítkami stejných lidí, jako byl on sám. A stejně jako oni pil, jedl, nadával, rouhal se a čas od času mával na hostinského, aby jemu a jeho nejbližším sousedům donesl další baňatou lahvičku místního kyselého červeného vína.

Se stoupencem Řádu Ark měl, jen tak mimochodem, jedno společné – oba nenáviděli alkoholické nápoje.

Jistě, hlučně se smál, vtipkoval se služičkami, cosi odpovídal na podnapilé tlachání spolustolovníků, avšak jeho citlivé uši slyšely všechno, všecičko, o čem se zde hovořilo, dokonce i v těch nejvzdálenějších koutech šenku, bez ohledu na to, zda nahlas nebo šeptem. I když jaképak tajné rozhovory by se tu asi mohly odehrávat, když hned vedle seděla pochmurná modla – čaroděj z Arku?

* * *

A v tutéž chvíli nastal čas, aby se otevřela také západní brána Chvalinu. Otevřela se proto, aby do města mohla vjet dlouhá kupecká karavana trpaslíků.

Nekonečný řetěz pořádně naložených poníků zemdleně poklusával po široké uježděné silnici (podle zvláštního výnosu samotného císaře měl Podhorský lid zakázáno používat povozy). Po krajnicích se trousili poháněči, závozníci, příručí a všichni ostatní, bez nichž by se karavana nemohla vydat na cestu. Každý trpaslík – zakrslý, sporý a vousatý – nosil na krku hrubě opracovanou dřevěnou visačku o velikosti menšího polena (další císařský výnos totiž zakazoval trpaslíkům objevit se bez nich; visačka znamenala, že její nositel uhradil nemalou daň za vstup do lidských zemí). Neozbrojení trpaslíci posupně kráčeli a jejich těžké boty se s mlaskotem bořily do podzimního bláta; kolona drobných koníků se smutně vlekla jako pohřební procesí.

Karavanu chránilo asi třicet městských orků z řad těch nemnoha šťastlivců, kteří dostali povolení k pobytu na území Říše; i úředníci totiž nakonec pochopili, že někdo přece jen trpasličké karavany chránit musí. Pro hrstku vybraných orků tedy byla učiněna výjimka. Pravda, i oni museli nosit visačky a platit vydrídušské daně, ale pořád to bylo lepší než pomalé umírání v jalových tundrách.

Ze zbraní byly orkům ponechány pouze palice. Jakoukoli jinou výzbroj měli přísně zakázanou. Předpokládalo se, že před vážnějším nebezpečím

kupce ochrání strážní stanice magických Řádů, zatímco na odražení loupežníků stačí i kyje.

Průvod se zastavil před bránou a orcký staršina, hřmotné chlapisko s plochou tvář, šikmýma očima a upilovanými tesáky (další ponížení, které orkové museli přetpět, aby mohli vykonávat vytouženou práci), přistoupil ke ctihodnému vůdci karavany, trpaslíkovi jménem Sídri, synovi Sturleho z klanu Dromarongů.

„Jsme tu, jsme tu.“ Ork natáhl doširoka rozevřenou dlaň. „Dej-dej, plať-plať. Podle dohody.“

„To se ví, že tě neošidím, Tilly,“ zahučel tělnatý trpaslík a důstojně si uhladil pěstěný plnovous, jehož konec měl pečlivě zastrčený za prostý kožený opasek (ech, kdepak je teď asi konec světově proslulým carským opaskům trpaslíků, zdobeným drahokamy? Že by snad v císařské pokladnici, do níž byly odevzdány jako součást válečných reparací?). „Copak spolu cestujeme prvně?“

„Ne-ne. Ale stejně – jak mám vědět, jestli mě tentononc-netentononc?“ Tilly se bodře zašklebil.

„Tentononc... Kdybys tak ty sám šel do tentononc...“ vrčel Sídri, zatímco orkovi odpočítával odměnu. Nad každičkou mincí si zhluboka, s tím nejpřímnějším zoufalstvím, povzddechl.

„Dobře-dobře. Nešetři-nešetři,“ povzbuzoval trpaslíka Tilly.

Ork a trpaslík spolu hovořili celoříšským jazykem; v dávných dobách se jejich národy častokrát střetávaly v krutých bitvách a pouze porážka, kterou jedni i druzí utrpěli od lidí, je donutila, aby se stali poněkud tolerantnějšími vůči samotné skutečnosti, že existují i jiné rasy – byť všechna stará příkoří stále nedokázali úplně pustit z hlavy. Trpaslíci se dodnes nemínili učit řeči orků a orkové jim opláceli stejnou mincí; při vzájemné komunikaci tedy používali nejnámější a nejjednodušší dialekt, jenž se rychle rozšířil po celé Říši, od Vnitřních moří až po Krajiní oceán.

„Ech-he... Proklaté časy nám nastaly, to tedy ano,“ nepřestával si stěžovat Sídri. Jeho pohled se co chvíli zastavoval u oznámení na městské bráně, napsaném velkými kostrbatými runami a k tomu ještě se spoustou pravopisných chyb: *„Vsdup elfúm, Danu a trpaslíkům povolen pouse s vysačkami!“*

Nápis byl samozřejmě notně zastaralý. Danu už mnoho desetiletí Chvalin dobrovolně nenavštěvovali – dokonce ani s cizáckými visačkami. Dostávali se sem pouze jako otroci, aby byli prodáni na zaprášeném Rabském náměstí. Ale předpisy jsou předpisy, a tak negramotní strážní-

36 / Nikolaj Danilovič Perumov

ci den co den nápis snaživě obnovovali, přičemž se řídili ohmataným originálem. Změnit text oznámení nikoho nenapadlo.

Tilly včas dloubl žehrajícího trpaslíka do žeber. Z otevřené brány vyšel tlustý supící celník v doprovodu několika strážníků. Prohlídka začala.

Na této proceduře vskutku nebylo nic mimořádného. Trpaslická karavana – to nejsou žádní jižanští kupci, kteří rozechvívají srdce udatných strážníků cizokrajným zbožím. Jižané obchodují s lahodnými víny a ovocem, tkaninami a ozdobami, vonnými oleji a koberci, kdežto poníci těchto mrňavých trpajzlíků vlečou tak akorát hrudky syrového železa, nejjemnější tyglové uhlí, též nazývané zlatnické, polotovary pro výrobu radlic, veřejí pro dveře a brány, dále pak skoby, hřebíky a neopracované užitkové kameny. Zkrátka a dobře, chudý a poctivý celník se tu vůbec nemá na čem přživít.

Šéf západní chvalinské celnice se viditelně nudil. Svůj úplatek už dostal a nevěděl, v jakých malichernostech by se ještě mohl nimrat. Sídriho karavany již Chvalin navštěvovaly ne jeden rok a celník s jistotou věděl, že by se tento opatrný a bázlivý trpaslík nikdy nezapletl do žádného podezřelého podniku.

„A co jsou zač tihle?“ štěkl nakonec na zaraženého Sídriho.

„Kdo, kdo?!“ polekal se nešťastný trpaslík. „Aha, tihle... No, tihle, jak jistě ráčíte vidět... byli vepsáni do karavanního soupisu... přidali se k nám cestou.“

Na vzdálenějším konci dlouhé řady koníků nehybně stály dvě vysoké a štíhlé lidské postavy.

„Že byli vepsáni do karavanního soupisu? To se na to podíváme... Pojdte ke mně a kápě dolů! A pak ruce za záda!“

Na pomoc celníkovi a strážníkům ihned přispěchal tucet žoldněřů s nataženými kušemi.

Sídri se chytil rukama za hlavu a dal se do hlasitého úpění. Ostatní trpaslíci zamračeně přešlapovali vedle svého vůdce; neměli vůbec žádné zbraně – všechny, včetně nejmenších dýk a nožů, se nacházely v balících, které nechal říšský setník důkladně zapečetit poté, co karavana překročila hranice lidských zemí.

„Vepsáni do karavanního soupisu...“ zopakoval celník se zlověstným úšklebkem. „Hned se na vás mrkneme...“

Muž a žena. Oba velmi mladí, s čistou růžovou pletí, jaká se ve špinavých lidských osadách zahlcených odpadky už skoro nevidí. Vysocí – on rovných šest stop, ona asi pět a tři čtvrtě. Oba s vlasy sytě zlatého odstínu, mírně vystouplými, jakoby vycizelovanými lícními kostmi, velký-

ma tmavozelenýma očima se zvláště zvednutými vnějšími koutky, tenkými rty a pevnými bradami s maličkými důlky.

Na první pohled bylo jasné, že to nejsou lidé. Na druhou stranu však nepatřili ani k oněm „elfům“, zmíněným v nápise na městské bráně, a už vůbec ne k mrzkým bezbožným Danu. Nejspíš pocházeli z národa Volných, zvláštního lidu, který byl přinejmenším stejně starobylý jako samotní elfové a Danu. Odpradáva měl svá panství na vzdálených březích Krajiného oceánu a nezasahoval do záležitostí ostatních ras. Když Říše během První severní války zlomila odpor elfů, trpaslíků a Danu, Volní neznámo proč zůstali stranou; odmítli se připojit k jednomu či druhému z nepřátelenému táboru.

Později, když říšští těžkooděnci jedno po druhém drtili trpaslická carství, ve kterých propukla zoufalá vzpoura proti lidskému jhu, když říšští myslivci lovíli zbylé Danu jako divou zvěř, když byli na hranicích upalováni poslední „divocí“ orkové, goblini a další, Volní nadále setrvali v neutralitě. A to přitom byli považováni za nejlepší válečníky na světě! Pravda, také měli svou slabinu – opovrhovali luky, kušemi a praky, neboť je pokládali za zbraně zbabělců.

Císař nezapomněl na neutralitu Volných, která mu přišla tolik vhod. Ve snaze prohloubit rozkol mezi nelidskými rasami vydal výnos, že každý Volný, který si to bude přát, může kdykoli přijmout státní občanství Říše. Byly jim za to slíbeny nejrůznější výsady a privilegia. Episkopát jim dokonce povolil svaté přijímání – přičemž ovšem nijak zvlášť netrval na jejich pokřtění a dalších věcech. Hierarchové nebyli žádní hlupáci. Nač se kvůli maličkostem hádat s nejlepšími bojovníky známého světa? Jen ať si klidně slouží. Ale bude-li potřeba, přitáhnou jim uzdu jako všem ostatním kacírům.

Ostatně, samotní Volní se svatého přijímání účastnili celkem ochotně a bez pobízení; snad to brali jako součást své služby Říši. Nebyli sice nijak horlivými věřícími, ale jak už bylo řečeno, v Episkopátu neseděli pitomci, ale moudří muži, kteří dobře věděli, kdy je třeba vyžadovat horlivost a kdy je naopak lepší vyčkat.

Pravda, za všechny roky platnosti využilo císařského výnosu pouze několik desítek Volných.

„Kan-Torog, vznešený kapitán Volné stráže, a jeho sestra, Kan-Mola,“ oznamoval řádek v karavanním soupisu. Celník poznal Sídriho kostrbatý rukopis.

„Volní?“ podivil se úředník. „To je tedy... opravdová vzácnost. Jaký vítr vás zavál k nám do Říše?“

38 / Nikolaj Danilovič Perumov

„Rozhodli jsme se přijmout říšské občanství,“ odpověděl kapitán hlubokým chraplavým hlasem.

„Ó, až tak? Inu... to je potom jiná. Ra... račte, prosím.“ Zákon nutil celníka, aby se choval uctivě, takže v tu chvíli prožíval vpravdě pekelná muka. „I když... Nejste příliš mladý na tak vysokou hodnost, kapitáne?“ poznamenal všímavý šéf celnice.

Kan-Torog v odpověď pokrčil rameny:

„Během bitvy jsem se z vůle Osudu ocitl v čele tří stovek jezdců. Po boji se mě Kruh kapitánů rozhodl přijmout do svých řad. Kdo jsem, abych zpochybňoval volbu starých moudrých válečníků?“

„Doklady!“ vyžádal si ostražitý celník.

Ukázalo se, že doklady Volných jsou v pořádku. A v pořádku byly i jejich zbraně – pečlivě zabalené a spolehlivě zapečetěné.

„Hm... Rozhodli jste se, že se usadíte v našem městě?“ zajímal se šéf celnice, když kapitánovi vracel kožený balíček s doklady.

„To ještě nevíme.“ Kan-Torog pokrčil rameny. „Je to možné. Hlavně bychom ale v souladu s výnosem Jeho Veličenstva chtěli od místodržícího tady ve Chvalinu obdržet glejt, potvrzující získání říšského občanství.“

„Bůh vám pomáhej,“ pronesl celník ochranně. „V tom případě už jen poslední formalita. Svlékněte si pláště. Musím se přesvědčit, že pod nimi neschováváte žádné dlouhé zbraně, zakázané říšským zákonem...“

Volní mu mlčky vyhověli. Pod pláště měli vesty, proslulé šupinaté krhappy, vyráběné z kůží obrovských ještěrek, jež se vyskytovaly na západním pobřeží. Říkávalo se, že obyčejný šíp takovou vestu neprorazí ani z nejtěsnější blízkosti.

Pozorný celník si však nevšiml, a ostatně si toho ani všimnout nemohl, že ve městě se trpaslík Sídri a oba Volní oddělili od zbytku karavany a společně vstoupili do hostince.

* * *

Čaroděj z Řádu Ark. Mladík, jenž byl vyslán, aby ho sledoval. Trpaslík Sídri. Volní, bratr a sestra – či přesněji předstírající, že jsou bratrem a sestrou. Co asi všechny tyto zcela odlišné bytosti ve stejný den přivedlo do Chvalinu?

Už dávno neopouštím svou celu. Opat chrámu Chladného plamene, v jehož podzemí jsem se usídlil, považuje za svou povinnost posílat mi chleba, zeleninu i víno a v zimě mě zásobovat uhlím. Jsem pro něj nejspíš nemovitou součástí chrámového majetku – něco jako kocour odpo-

vědný za lov krysy, které se ve Chvalinu poslední dobou mimořádně přemnožily.

Ano, neopouštím svou celou. Chvalinský místodržící si myslí, že tomu tak je proto, že se ho bojím. Jeho Světlost, biskup chvalinský, se podle všeho upřímně domnívá, že se zde musím modlit a kát se ze svých hříchů. Čarodějové z Řádů – ze všech sedmi bez výjimky – to zase považují za svou zásluhu; ovšem ti z nich, v jejichž hlavách zůstala alespoň špetka rozumu, sebou pokaždé, když zaslechnou mé jméno, trhnou a rukou rychle udělají ochranné znamení. Nejrůznější drobní chvalinští hierarchové nejednou usilovali o setkání se mnou, ale pokaždé jsem je odmítl. Nemám, o čem bych se služebníky Neexistujícího boha hovořil. I když Ho nazývají Spasitelem světa, a dokonce Jeho jménem konají jisté zázraky.

A já sám... Já sám se děším vyslovit jméno Toho, jenž mě zde uvěznil. Pravda, zabít mě nedokázal. Ani On ne. Alespoň tohle je trochu pozbudivé.

Zůstalo mi celé mé umění... I když kdo ví, zda by mi nebylo lépe, kdybych nevěděl o všem, co se děje tam nahoře, na povrchu. Já to ale vím.

Všechny moje žíly jsou posety droboučnými hrbolky zaschlé krve. Kreslím penta-, hexa- a oktagramy a vzývám Síly Světla a Temnoty, aby se mi zjevily. Duchové větrů, duchové jezer a řek, duchové oceánů; pochmurné bytosti, pro něž oficiální démonologie dosud nemá jméno a které se zrodily, když se říšská města stala natolik krutými, že je lidské hoře a utrpení probudily k životu, vyrvaly je z kamenů budov i uliční dlažby. Duchové silnic... A pak další, mnoho dalších.

Rozmlouvám se šotky všech druhů a velikostí. Nadutí mágové Řádů jsou hloupí, když pohrdají těmito mimořádně užitečnými bytostmi. Víím všechno, co se děje v Chvalinu, v jeho okolí i na silnicích, mířících k městským branám...

Venku je sychravá podzimní noc. Hexagram, který jsem na podlaze nakreslil svou vlastní krví, pomalu hasne. Niobius, „čertík“, jak by ho nejspíš pojmenovali místní nevzdělanci, ale ve skutečnosti drobný zemní duch, si do překvapivě široce otevřené tlamy cpe poslední zbytky pochoutky, o jejímž složení se však raději nebudu šířit, abych váženým posluchačům nepřivodil žaludeční potíže.

„Vyvoláš přistě zase mě, že jo, že jo?“ Niobius dojí a upře na mě prosebný pohled; dokonce sepne tlapky, porostlé krátkou černou srstí. „Tak vyvoláš? Mě a ne...“

„Buduí-li tě potřebovat, vyvolám,“ slibuji. „Čertík“ unyle pokývá hlavou a mrzutě se poškrábe na zátylku za pravým rohem.

40 / Nikolaj Danilovič Perumov

„No jo, ty vždycky jenom slibuješ,“ zafuní uraženě a s povzdechem sleduje, jak se ochranná čára pozvolna ztrácí. Jakmile hexagram zcela pohasne, bude se muset vrátit zpátky domů, do truchlivé a neradostné říše zemních duchů, kde není světlo, pohyb ani smích... Stvořiteli, chraň nás všechny před tak ubohou existencí!

Svou dnešní krmi si ovšem Niobius nepochybně zasloužil. Myslím, že bych ho příště skutečně mohl vyvolat jenom tak, za odměnu. Atť má radost. Potom mi bude sloužit ještě lépe – nejen ze strachu před mocnými zakletími, způsobujícími nesnesitelné bolesti a muka.

Věděl jsem všechno, co bylo třeba. Nitky natažené z nejrůznějších konců Říše se spojovaly a splétaly do jediného pevného uzlu – přímo tady ve Chvalinu.

Pravda, cítil jsem, že tento uzel dosud není úplný, že v něm stále schází několik smyček. Nebylo by na škodu podívat se na východní silnici, jenomže Vražedný liják, blížící se od Ostragu, okamžitě ruší všechna kouzla sesílaná tímto směrem. Ba i duchové spěšně opouštějí tyto kraje, a tak dokud se černá mračna nepřeženou, nedozvím se nic.

Nezbývalo mi než čekat, jak se vyvinou události tady ve Chvalinu, třebaže jsem téměř nepochyboval, že výsledek bude nulový. Cíle poutníků, kteří sem přišli se záhadnými úmysly, se totiž nenacházely ve městě; pro všechny – pro čaroděje z Arku a za ním vyslaného špeha, pro Volné, z nichž jsem cítil jakési pochmurné tajemství, i pro trpaslíka Sídriho – byl Chvalin pouhou dočasnou zastávkou, ze které brzy hodlají pokračovat dál.

Vlastně, čaroděj z Arku byl v jistém ohledu výjimkou. Cítil jsem jeho rozrušení a nepokoj, který pečlivě maskoval obvyklým ledovým klidem a opovržením vůči okolí. Na něco tady ve Chvalinu čekal, něco tady měl dostat, aby pak – již s onou věcí ve své moci – mohl pokračovat v cestě.

Hexagram neúprosně pohasl. Plamínek svíce skomíral a stěží osvětloval maličký stolek s otevřenou knihou. Položil jsem ruku na nepopsané stránky a začal diktovat...

* * *

Toho dne se císař odebíral na lože v mizerném rozpoložení. A také že měl důvod! Mágové, kteří měli na starosti posílání a přijímání zpráv, před chvílí předali Jeho Nejjasnějšímu Veličenstvu obálku, důkladně zapečetěnou erbem Řádu Liv.

Tenké a elegantní prsty (za elegancí se téměř vždy skrývá síla) netrpělivě strhly blankytný pečetní drahokam. Tmavohnědé oči se ihned vpily do řádků, planoucích ohněm rovněž blankytným – v barvě Řádu.

Východní armáda operující za oceánem posílala panické depeše. Zprávy mluvily o tom, že tři elitní legie – Čtvrtá, Sedmá a Devátá železná – pod velením Jeho Blahorodí hraběte Percivala se kvůli přehnané pýše zmíněného šlechtice oddělily od hlavních sil, zabloudily v džunglích a nakonec byly zatlačeny do bažin a pobity do posledního muže. Ve smrdutých mokřinách tak zemřelo všech téměř sedmnáct tisíc těžko oděnců z řad nejelitnější říšské pěchoty. Nic s tím nenadělal ani kontingent mágů z Modrého řádu Soley, jenž byl součástí zničeného sboru (mezi řádky byla jasně patrná jedovatá narážka, že kdyby na jejich místě byli stoupenci Řádu Liv, nic podobného by se nikdy nestalo). Jediným úspěchem čarodějů bylo, že pomohli Jeho Blahorodí uniknout do bezpečí – i s pochodovými konkubínami, psobody, tou nejlepší loveckou smečkou, sokoly a pokladnou ztracených legií (obsahovala včas nevyplacený žold). Jako důkaz mimořádné udatnosti samotného hraběte byla v dopise uvedena skutečnost, že Percival podstoupil obět nejvyšší a odmítl s sebou vzít jednu ze svých konkubín; místo ní zachránil odznaky a standarty všech tří legií.

Císařovy pěstěné prsty pomalu, téměř něžně upustily pergamen. Prsten s černým drahokamem, jenž měl nasazený na prostředníku pravé ruky, se sotva znatelně rozzářil jemným perleťovým světlem. Hlášení se samo od sebe svinulo do ruličky, vzneslo se do vzduchu a rozletělo se k téměř neviditelným policím, jež hostily puntičkářsky roztríděný říšský archiv.

Císař pracoval v kolosální podzemní knihovně, v níž se řady polic táhly na dobrou míli daleko; velký vladařův stůl stál hned u vchodu. Před příšerami, jež v hojném počtu obývaly melynské katakomby, chránila knihovnu mocná zakletí všech sedmi Řádů.

Muž, který vládl nespočetným poddaným, žijícím snad na všech březích takzvaného Náhrdelníku Vnitřních moří, rázně vstal ze svého křesla. Pak prudkým, podrážděným pohybem zhasl olejovou lampu. Hynoucí plamínek (úplně obyčejný, nebyla v něm ani špetka magie) ozářil strohou mladou tvář – ostře řezanou, jež se ničím nelišila od studeného kovového profilu na mincích nejnovější ražby. Kučeravé vlasy padaly císaři až na ramena. Tmavohnědé oči hleděly zpřímá a hloubavě.

Císař přednedávnem oslavil třiadvacáté narozeniny. A vládl všeho-
všudy sedm dní.

42 / Nikolaj Danilovič Perumov

Před padesáti třemi týdny jeho otec, předchozí císař, zesnul. Během celého roku po jeho smrti chodil následník trůnu ve smutečním hávu, neodhaloval tvář a jedl pouze ty nejprostší a nejjednodušší pokrmy. Všechn svůj čas trávil na modlitbách nebo na vojenském cvičišti – neboť to první napomáhá očistě duše, zatímco druhé zdokonaluje tělo. Bylo mu odebráno jméno; odted' bude až do okamžiku své smrti jen císařem, živoucím bohem na zemi, vládcem toho nejmocnějšího státu. Jméno, které dostal po narození, bude vzpomenuo, teprve až nastane čas odebrat se za slovnými předky, aby obhajoval všechny své činy před jejich přísným a neúplatným tribunálem.

Zemi celý rok vládla Říšská rada, kterou tvořili nejbližší přívrženci zesnulého císaře. Opony trůnu, čili nejvyšší grandové, nejspolehlivější mágové a Jeho Světlost, arcibiskup melynský, hlava říšské církevní hierarchie, se měly postarat o to, aby předání moci proběhlo bez jakýchkoli komplikací. Mladý vladař (se zahalenou tváří, avšak neustále pečlivě naslouchající) byl povinen účastnit se všech zasedání, aby vstřel moudrost otcových nejvěrnějších služebníků. Ať už byla rozhodnutí členů Říšské rady jakákoli, všichni byli naprosto nedotknutelní. Nový císař je nesměl ani nechat popraviti, ani je nemohl odvolat. Mohl je jedině vypovědět ze své blízkosti, a to ještě nejdříve deset let po svém nástupu k moci.

Tohle se pochopitelně nevztahovalo na mágy či kleriky. Ty dokonce ani nebylo možné poslat do čestného a pohodlného exilu.

Vladař vykročil k tajným dveřím. Lem dvoubarevného císařského pláště – rudého a zlatého – se za ním táhl po podlaze.

Zatracená válka. Plavit se přes Východní oceán – ale proč? Stovky a tisíce věrných vojáků umírají – zbytečně a bezvýsledně. Domorodci nemíní vést válku, na jakou jsou legie zvyklé. Prchají do pralesů, do neprostupných džunglí, a jejich rozlehlé země zůstávají ležet ladem, zbažené daňových poplatníků. Kdo potřebuje taková panství? Jenomže stará šlechta, hrabata a baroni, jejichž původ sahá ještě do dob Exodu, ti všichni potřebují válku asi stejně jako vzduch – jiný život si vůbec nedokážou představit. A když se něco zvrtně, mágové se vždycky postarají o to, aby se aristokraté dostali do bezpečí...

Mladý císař rychle kráčel nádhernými zšeřelými chodbami svého paláce, tyčícího se nad hlavním městem jako krkavec nad kořistí. Strážní, pečlivě vybraní vojáci, ho pohotově zdravili – vždy se pěstí v kovové rukavici udeřili do levé horní poloviny pancíře, pod níž jim tloukla srdce. Vladař každému odpovídal pokývnutím, jak velel zvyk. Jistě, on, císař,

je pán všeho a všech, pán nad životy a dušemi svých válečníků, avšak jako velitel musí za všech okolností odpovědět na pozdrav vojáka s nižší hodností. Právě toto pravidlo odjakživa bylo a stále je základním kamenem slavné říšské armády.

Říšské armády... Císař si dovolil rozmrzele potrást hlavou. Ty nejlepší, nejvybranější oddíly padly za oceánem; pryč jsou všichni veteráni sloužící dobrých dvacet let, nesmírně zkušený, zvyklí na dobré i zlé. Muži, bez kterých se vojsko rozpadne během několika dní, jsou mrtví. A teď je třeba verbovat nové...

Jistě, o zájemce určitě nebude nouze. Říše štědře platí těm, kteří za ni prolévají krev. Každý vysloužilce má nárok na důchod. Na důchod a na lán země, který může buďto prodat, anebo na něm začít hospodařit.

Ale... Čerstvě naverbovaní mladíci – to už nebude vojsko. A potrvá ještě dlouho, než si nováčci, dokonce i ti, kteří již umějí zacházet s meči a štíty, budou moci začít říkat opravdová armáda!

Kéž by tak všichni ti baroni a hrabata vymřeli! Šlechticové s modrou krví, podporovaní mocí magických Řádů. Od dob zakladatele, největšího světového mága všech dob – Comnima Strassy – existuje v Říši sedm magických Řádů, podle počtu barev duhy (co je to za nesmyslný zvyk? A tuší snad někdo, čím se Blankytný Liv liší od Modrého Soley? Nebo Rudý Ark od Oranžového Garamu? Celá pětina říšských příjmů putuje do jejich pokladen! A nad každým zlatákem se člověku chce plakat!); sedm Opor trůnu, zadržujících Nelidi, kteří nepřestávají snít kruté sny o pomstě a chystají se zaplavit Říši krví, aby získali zpět všechno, co Spasitel daroval svému Vyvolenému národu! A nositelem magického nadání prý může být jedině ten, komu v žilách koluje modrá šlechtická krev...

Císař se s úšklebkem poušmál (opět tak, aby si toho strážní nevsimli). Mágové... Odvěké prokletí jeho panství... Vždyť ani ti bílí řeholníci nejspíš tolik neškodí. Mnozí z těch, kteří se nacházejí na samém dně církevní pyramidy, se dokonce upřímně snaží pomáhat a ulehčovat život prostému lidu a – byť to zní neuvěřitelně – jejich modlitby jim čas od času skutečně umožňují dělat zázraky. Nevelké, takové ty titěrné zázraky, jako je pytel mouky pro pár hladovějících sirotků, ale aspoň nějaké!

Zato mágové... S těmi má nevyřízené účty.

V dětství k němu často přiváděli zajaté Danu – když se hajným podařilo objevit a zničit další jejich úkryt. Jako malý chlapec musel často vstupovat do arény vysypané pískem. Do ruky dostával krátký meč; tehdy ještě příliš těžký, aby se s ním dokázal patřičně ohánět. A v lóžích

44 / Nikolaj Danilovič Perumov

kolem arény se objevovali mágové ze všech sedmi Řádů, princovi mentoři a vychovatelé.

A pak se otevíraly dveře v protější zdi a do arény byly vháněny danuské děti.

„Útoč, princí! Musíš vidět, jak teče jejich krev!“

Císař kopnutím rozrazil dveře své ložnice.

„Všichni ven!“ zaryčel na komorníky. Stará žena, správkyně císařského harému, na okamžik zaváhala a vzápětí si vysloužila popáleninu na čele – císař totiž pozvedl ruku a tmavý drahokam v prstenu přiživil jeho již tak planoucí pohled odleskem skutečného ohně. Vzápětí všechno služebnictvo zmizelo, jako kdyby ho odvál vítr.

Po chvilkovém soustředění, kdy mechanicky mumlal slova potřebných zakletí, císař zasunul dveřní závoru a pak se pustil do rozepínání přezek svého pancíře. Dokud bděl, neměl vladař právo chodit beze zbroje. A bandalír s dědičným tesákem, ozdobeným runami, jež do něho vyryly hlavy všech sedmi Řádů, si nesměl odložit dokonce ani v lázních.

Císař ze sebe jakžtakž serval šaty a svalil se na širokánskou postel. Otec – necht jsou k němu Podzemní bohové, v něž věřit zakazují Spasitelovi hierarchové, milostiví – si sem s oblibou nechával přivádět alespoň tucet milenek; pokud možno mladších patnácti let. Novému císaři se však takové potěchy protivily.

Ó Všemohoucí, Spasiteli, Blahodárce, proč jen mě trestáš těmito vzpomínkami? Proč se ke mně znovu a znovu vracíš? Proč musím znovu a znovu vidět ten den – je mi osm let a deputace třetího stavu z provincie Chvalin mi daruje štěně vlkodava; legrační, s velkým čelem a tlustými tlapkami... Beru ho do náruče, líbám na čenich a ono mi na oplátku olizuje tvář. Mentoři po sobě nesouhlasně pokukují, a sotva štěněti začínám ve svém pokoji zařizovat pelíšek, všech sedm se jich nahrne dovnitř. Z jejich barevných pláštěů se mi dělají mžítky před očima a srdce se svírá – jako by mě čekal výprask za nějaký prohřešek.

„Princi, došli jsme k závěru, že vaše srdce je plné citlivosti, pro následníka říšského trůnu zcela nepřípustné,“ říká Révaz, mág z Rudého Arku.

„Půjde-li to tak dál, nebudete ve svých rukou schopen pevně svírat otěže vlády,“ podpoří ho Sežes, Blankytná z Livu. Její slova mě udivují – vždycky mi připadala srdečnější než všichni ostatní...

„Pojďme, Vaše Výsosti. Čeká vás jistá lekce.“ Oranžový Gachlan mě důrazně bere za ruku. Sežes popadne štěně; zvířátko žalostně zakřičí.

Vstupujeme do arény. Válečný obětní kámen je černý a prázdný. Mé štěně je v mžiku připoutáno k bronzovým skobám.

„Zbav ho života,“ přikazuje mi Sežes a podává mi zakřivený obětní nůž.

Císařové nepláčou. Ale v tu chvíli jsem musel vynaložit obrovské úsilí, abych odpověděl: „Ne!“

„Je to nezbytné, můj princí,“ pronáší skřípavě Gachlan. „Protože krutost je jedinou oporou vlády. Vaše srdce musí zkamenět. Tehdy a jedině tehdy bude Říše za vašeho panování moci vzkvétat!“

„Je třeba mu pomoci,“ říká znenadání Sežes a – ani se nestačím otočit – vytrhne zpod pláště bronzovou obřadní paličku. Jediný úder! Štěně se zazmítá, zakvičí a zaskučí. Z rány na jeho tlapce vyčnívá úlomek kosti; po černém kameni proudí rudá krev.

Nevykřikl jsem. Už tehdy jsem byl císařem – byť nekorunovaným.

„Doraz ho,“ říká mi Sežes a vkládá mi do ruky obětní nůž. Ihned zbraní seknu – mířím jí na břicho, chci ho otevřít od slabin až po pupek, přesně, jak mě to učili.

Ozývá se sborový smích. Kouzelnice s lehkostí odráží můj výpad a uštkne mi takovou facku, že padám do písku a chvíli se po něm kutálím.

„Vstávej, princí,“ usmívá se Sežes. „Vstávej, a pokud máš tohle nanicovate stvoření alespoň trochu rád, ukonči jeho trápení.“

Spojení „mít rád“ zní z jejích úst jako ta nejsprostší nadávka. A to navzdory skutečnosti, že je krásná, moc krásná, a mladá, jak si nyní uvědomuji. Má přenádherne oči – jednou jsem slyšel služebné, jak si povídají, že Sežesina babička byla jednou z elfek zajatých za války. To však nemůže být pravda. Svazky lidí a elfů jsou odsouzeny k neplodnosti...

Štěně již nekňučí, jen zdušeně chroptí. Sežes mu třemi rychlými údery přeráží i ostatní tlapky.

A v tu chvíli... V tu chvíli jsem ucítil, že pláču. A řízl jsem – přejel jsem čepelí nože po hrdle štěněte, kterému jsem ani nestačil vymyslet jméno.

Postříkala mě krev.

Na své mentory jsem si nestěžoval. Věděl jsem, že bych si za to vysloužil jediné výprask, nic víc. Toho dne jsem však přísahal, že se pomstím.

Podobné scény se opakovaly ještě několikrát. Štěňata, kofata, ptáčky – všechna tato mláďata jsem musel zabít. A ne vždy na mě čekala připoutaná k obětnímu kameni. Někdy jsem je musel lovit, zatímco vyděšeně pobíhala po areně. Sežes před každým začátkem překlápěla velké přesýpací hodiny, a když jsem zvířata nezabil včas, čekalo mě obzvláště kruté bití.

Asi měsíc po štěněti mi poprvé přivedli zajaté danuské děti.

Bylo jich pět. Nemluvně, úplně droboučké. Dvě malé holčičky – dnes vím, že jedné mohly být asi tři roky a druhé ne více než pět let. Pak klučina – můj orstevník. A nakonec nejstarší z nich, asi třináctiletá dívka.

Tupý meč v mých rukou. Sežesin hlas mě švihá jako bič:

46 / Nikolaj Danilovič Perumov

„Zabij je! Zabij je všechny! A začni od té dívky!“

Černé vlasy má ledabylye ošmikané. Špičatá ouška legračně a dojemně trčí. Ale já... Já už nejsem ten, kdo před měsícem litoval štěně. Krom toho jsou to přece Danu, naši odvčci a nesmiřitelní nepřátelé!

Dnes se mi zdá, že jsem v tu chvíli nic necítil. Tak to ale samozřejmě nebylo.

Dívka stála nehybně a opovržlivě na mě hleděla. Ruce zkroucené za zády, protože jako jediná je měla svázané.

„Ty jsi mi ale ubohý slaboch,“ procedila Danu naši řeči. „Jdeš se bít, až když je tvůj protivník bezmocný!“ A plivla mi do tváře.

V tentýž okamžik se na mě vrhl klučina. Myslím, že cosi křičel... Dost mi to tenkrát pomohlo – probudily se ve mně válečnické instinkty a já mu mečem rozpáral celé břicho.

Udělal se mi zle. Začal jsem zvracet. Dávení bylo trýznivé, doprovázené strašnou bolestí a křečemi; nejspíš bych to nevydržel a sesypal se, jenomže v tu chvíli se opět ozval strašný Sežesin hlas:

„Zabij je všechny!“

Danuský klučina se svíjel na zemi; pohled na jeho krev mě opil, na chvíli mě připravil o rozum. Vrhł jsem se ke svázané dívce, rozmáchl se, sekl...

Čepel mého meče byla tupá a zubatá (teď vím, že tomu tak bylo proto, aby mé oběti před smrtí ještě víc trpěly). Danu se svalila s rozřátým hrdlem a já... já se otočil k holčičkám.

Pevně se k sobě tiskly a s hrůzou v očích na mě hleděly. Žádná z nich se však nerozplakala, nevykřikla – ani když je můj tupý meč sekal na kusy.

Potom jsem byl dlouho nemocný. Každý můj sen byl noční můrou.

Ale když jsem se uzdravil a znovu stanul v aréně, abych zabil další danuská děcka, udělal jsem, co jsem musel, bez většího rozehvění...

Císař nehybně ležel na posteli. Nevidoucíma očima hleděl do stropu. Za dveřmi – cítil to – se shluklo služebnictvo, vyděšené jeho hněvem. Za zdmi zámku spala Říše, jež neměla ani potuchy o černých vzpomínkách svého vládce.

Noc pomine. Nastane den s nevyhnutelnými povinnostmi. Je podzim a urození aristokraté odjíždějí na svá venkovská sídla, aby se věnovali lovu a dalším radovánkám – ve snaze se pobavit, co hrdlo ráčí, a zapomenout, že už brzy dorazí Vražedné lijáky. Říšská rada se nesejde dříve, než začne zima.

Ne, dnes už stejně neusne. Bronzový zvoneček tichounce cinkl a do pokoje ihned vtrhla celá horda sluhů.

„Koupel a čisté šaty! A rychle!“ přikázal polohlasně se zařátými zuby pán poloviny světa.

Nenávidím tyhle čaroděje. Nenávidím je. Stačí se jen letmo otřít o jejich záležitosti a člověk se cítí nesnesitelně špinavý.

Šedm Řádů žárlivě střežilo a pečlivě kontrolovalo veškerou magii v Říši. Vlastně jich ve skutečnosti bylo osm, ale poslední Řád Nerg neměl přidělenou žádnou barvu a jeho stoupenci se odjakživa drželi stranou a příliš se nevměšovali do záležitostí okolního světa. Sledovali vlastní cíle, o nichž však prostí smrtelníci, a dokonce ani jejich kouzelníci kolegové, nic nevěděli. Dostávali sice svůj podíl z říšských příjmů a při ohrožení země vždy spolehlivě spěchali na pomoc, avšak u dvora neměli svého vyslance. Ani mezi císařovými mentory nebyl žádný stoupenec Nergu. Všechny pokusy zjistit, co se odehrává v Bezbarvé věži, jak se jmenovala jejich hlavní bašta, končily krachem. A pokud bylo císaři známo, ani ostatním Řádům se nijak zvlášť nedařilo proniknout do tajů Bezbarvých. Navíc mu něco říkalo, že informace, za jejichž získání museli mágové zaplatit obrovskou cenu, mohly být jen prachobyčejným klamem.

Našli se dokonce i tací, kteří se odvažovali tvrdit, že Spasitelovu církev lze už dávno pokládat za devátý Řád.

Devět. Číslo Temnoty.

Císař stál nehybně a upřeně zíral před sebe – se zamračenou tváří a roztaženými rukama. Nic jiného dělat nemusel. A vlastně ani nemohl. On, vládce nezměrných prostor, na jehož rozkaz vyrážely do boje mnohatisícové armády, byl nucen skrývat se před věčně bdělými očima věží Duhu a využívat lidi tam, kde by mnohem snáze uspělo jednoduché zaklínadlo. Naneštěstí však neměl jiné východisko.

Vůbec nepochyboval, že je obklopen donašeči. Tři čtvrtiny jeho sluhů byli určitě špiclové Řádů. Klidně by je mohl měnit třeba každý den – Sežes a jí podobní stejně ihned zverbují i ty nové. Císař to věděl. A právě proto se nikoho nezbavoval, ačkoli si byl jist, že jeho dopisy jsou otevírány a čteny, a dokonce tušil kým.

Téměř nikdy nezůstával o samotě. Snad jedině v knihovně a v ložnici. A to se ještě Sežes nepřestávala vyptávat, zda vladaře jeho konkubíny nějak nerozhněvaly, když se jim pořád vyhýbá. Zprotivily se mu snad? V pořádku – stačí jedině císařovo slovo, aby byly neprodleně popraveny a nahrazeny novými.

Není to žena. Dokonce to není ani succubus. Je to... je to... ne, nejspíš to ani není člověk, nýbrž pochází z Kamenného národa, který uznává a uctívá jen a jen Účelnost. Kolik dívek vlastně čeká v Domě potěšení? Tři sta, pět set, tisíc? Císař by neměl zatěžovat svou polobožskou paměť takovými drobnostmi.

48 / Nikolaj Danilovič Perumov

Nyní je pouhopouhým zajatcem svého paláce. Ó ano, nastane čas, kdy bude sám vydávat rozkazy, trestat a udělovat milost – stejně jako jeho otec. Ale... měl otec při rozhodování vůbec volné ruce? Co když i to bylo pouhé zdání?

„Strážce!“ Věděl, že odmítat elitní vojáky by bylo nesmyslné. Kapitán palácové gardy by takový rozkaz jednoduše neposlechl. Zatím se stále podřizuje výhradně Říšské radě. Za jednapadesát týdnů se už on, císař, bude moci pohybovat po městě inkognito, ale teď ještě ne...

U brány čekaly na vladaře dvě desítky mohutných válečníků na koních černých jako noc. Polovina z nich patřila k Volným, kteří obdrželi říšské občanství. Každý byl prověřen všemi sedmi Řády; čarodějové ručili za jejich spolehlivost. Tito Volní pocházeli z poražené a rozptýlené družiny. Říšské poddanství jim dávalo šanci na přežití a na pomstu. Sloužili ochotně a svědomitě, nikoli ze strachu.

Druhou desítku tvořili císařští střelci z kuší; říkalo se o nich, že svou přesností předčí dokonce i elfy.

Koňská kopyta zaduněla po padacím mostě, jak kavalkáda zamířila do tmy spící metropole.